

Ó, ako je krásne vedieť jednu vec
alebo dokonca dve. Molière

Kto vie, ten to robí. Kto to nevie,
ten sa to učí. G. B. Shaw

Ak chceme svoju autoritu ubrániť,
treba nám vedieť najmenej
trikrát toľko, ako náš protivník.
F. Palacký

Vzdelanie a múdrosť je vec
ducha, nie vec náhodilého okolia.
Lev je levom a ani v klietke
sa nestane somárom. O. Březina

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1994

103

YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 19. ŘÍJNA 1994 - ČÍSLO 14 - WEDNESDAY OCTOBER 19, 1994

Dnešní cena \$1.00

Vrátí Klaus a spol. rozkradený majetek restituentů?

Jan Kukačka

MUSÍME PLATIT RESTITUCE?

Ano to byl argument proti restitucím. Proč by se mělo restituovat, a platit restituentům náhradu za revolučně zabavený majetek. Když dnešní generace nikomu nic neukradla. Jenže, to by platilo, kdyby poúnoroví zestátnovatelé tento majetek prodali a výnosy z jeho prodeje utratili. Jim však stačilo, že zbavili některé občany ekonomické suverenity. Majetek restituentů však byl zestátněn a výnosy z jeho provozu měla celá naše společnost, i když rozdělování společenských výnosů nebylo zcela spravedlivé. To je otázkou míry demokracie resp. nedemokracie, stejně jako zestátnění bez náhrady. Nemám nic proti společenskému vlastnictví ani znárodnění jen potud, pokud nejde o krádež a diktaturu. Domnívám se, že právě tyto dva záporné aspekty "socialismu" poznamenaly celý poválečný vývoj a vymstily se nám právě v době, kdy se společnost s velkými obtížemi začínala zbavovat totalitních prvků vlády. Skupina lidí se stejným totalitním způsobem myšlení jako ti, co po únoru 48 nabyli moc, zbavivše se nejdříve svých soudruhů, se kterými únorovou revoluci začali a kteří nechtěli vládnout diktátorsky. Samet a Únor mají všechny totalitní rysy společné, stejně jako zklamanou euforii lidí, kteří doufali v pozitivní změny. Ne, že by pozitivní změny v sociální oblasti po únoru 48 nenastaly. Je však nepochybné, že nebytí totalitního omezování činnosti lidí (stejně jako dnes), respektive byl-li by prováděn socialismus demokraticky, byl by náš poválečný vývoj mnohem příznivější. Pozdě však "bycha" honit. Troufám si však tvrdit, že únor 1948 (odhlédneme-li od justičních vražd, což však v celkovém kontextu není možné) byl pro

Pokrač. na str. 2

Anatomie ideologie současné moci

Jakub Jaklovský

Všimněte si nyní tvrzení, že bohatství není přeče špatnost či dokonce zločin. Samozřejmě, že peníze nejsou špatnost. Špatný však může být způsob jejich nabytí a také způsob jejich užití.

Hlásají svobodu jednotlivce, ale vnucují cynická dogmata. Člověk nemůže existovat bez společenství jiných. Peníze jsou tedy výsledkem dohody mezi nimi, výsledkem uznaných vzájemných vztahů. To je neustále proměnlivý, takže majetkový stav je stavem uznání okolí. Lidé jsou sice rozdílných schopností, ale jejich rozdíly nejsou takové, jako existující rozdíly majetkové. V tom je skryto, že snad od určité hranice není majetek vlastněn podle všeobecného uznání rozdílnosti mezi lidmi, ale na základě jiných faktorů, které nemusejí být všeobecně uznávány. Navíc právo vlastnit - jako každé právo - je vyváženo povinností. Tentokrát povinností užít majetek ve prospěch společenství, protože v rámci společenství byl vytvořen.

Nejspornější je sociální část dogmatu, která je vyzývavě cynická, protože je živena ústupem socialistických idejí po krachu pseudosocialismu.

Přířem této části víry je tvrzení, že každý je odpovědný především sám za sebe a musí se o sebe především postarat sám. Je to zvrácené myšlení, protože člověk nikdy nežije sám. A neplatilo by to ani tehdy, kdy by mohl žít úplně sám, protože zdědil instinkty, které jsou jakýmsi kódem solidarity druhu, který dostal propůjčený a je povinen je sdělit dále, ale také obohatit. Jestliže se každý má o sebe postarat sám, proč potom musí továrník uzavírat smlouvu s dělníky, aby mu umožnili, že se může o sebe postarat.

Pokračování na str. 5

APOLLO NA "MALLU": V Glendale v Kalifornii se sešli bývalí astronauti, poprvé od svého letu v Apollo 12. Bude tomu příští měsíc 25 let. Jsou to (odleva): Richard F. Gordon, Alan Bean a Charles Conrad Jr.

Zmanipulovaná věda

Dr. Bohumil Kobliha

Když jsem se jako technické mládě zhloubával do věd, byl jsem přesvědčen o vědecké pravdě, přesnosti, poctivosti, nestrannosti, nezkorumpovatelnosti a hledání skutečností. Záhy ale, a to už na ČVUT, jsem se dozvěděl že vše musí sloužit dělnické třídě a vše musí být orientované materialistickým marxisticko-leninským názorem na svět. Bohužel dalším studiem jsem zjistil, že Marx a Lenin nebyli první. Byli jen pokračovatelé trendu započatého de facto už Descartem. On se rozhodl, že nebude do svých metodologických studií zahrnovat "přesažené". Bůh byl oficiální vědou vyloučen jako veličina zcela nepřipustná. Materialistické chápání potom logicky desorientovalo Darwina a další. Nejen to. Člověk zpychnul svým (nyní materialismem omezeným) rozumem a začal vymýšlet neudržitelné teorie a hypotézy. Domýšlivost a nepoctivost, zneužití vědomostí, šlo ruku v ruce a hypotéza se začala drze

Pokrač. na str. 4

Je spolupráce křesťanů se zednáři žádoucí?

Tomislav V.
Pochodeň dneška

Jsou-li cíle zednářů tak ušlechtilé, jak tvrdí, pak se nemají čeho obávat, bude-li jejich činnost naplno zveřejněna. Je to požadavek demokracie. Církev zde má navíc ještě povinnost objasňovat vše s ohledem k duchovní spásě a mravnosti Božího lidu. Někdo doporučuje jako zásadu ve vztahu k působení zednářů to, že strom se pozná po ovoci. A dále, že se na veřejnost mají dostat pouze ta fakta, která nebudou zednářům ztěžovat jejich odklon of falešných nauk a nebudou ochuzovat jejich příklon k Bohu o radost z Novozákonní zvěsti. To odpovídá jedné stránce pastoračního přístupu. Jinou stránkou je však to, že křesťané v demokracii nemohou pořád jen nečinně čekat, až po ovoci poznají strom,

Pokračování na str. 4

Izraelské školní děti položily v neděli kameny na hrob Nachshona Waxmana, kterého v pátek zabil jeho bojovní islámští únosci.

■ JERUSALEM, Izrael

Izrael v neděli vyjádřil souhlas s obnovením debat o prodloužení samosprávy na okupovaném území, které byly zastaveny únosem izraelského vojáka. Vyjednávání měla začít v Káhiře v úterý.

Debaty byly zastaveny po únosu 19tiletého Nachshona Waxmana, kterého jeho únosci zabil minulý pátek večer, když izraelské komando napadlo jejich úkryt blízko Jeruzaléma.

■ BAGDAD, Irak

Iracká vláda v neděli svolala Národní shromáždění k zvláštnímu zasedání, když Společnost národů žádala, aby Irak stáhl své vojsko a zavázal se, že uzná Kuvajt jako nezávislý stát. Bezpečnostní rada Společnosti národů zdůraznila, že Irak musí splnit svou nejasně vyjádřenou nabídku, že Kuvajt uzná, a že se tak musí stát skrze "plná a formální konstituční jednání". Bagdad nedal žádnou formální odpověď, ale dovolil, aby v neděli byly vysílány všechny detaily rezoluce Bezpečnostní rady, nad čímž diplomati v Bagdadu vyjádřili překvapení. New York Times v neděli hlásily, že vláda Saddama Husseina je ochotna podřídit se rezoluci

pokud se týče odtažení vojska z oblasti nebezpečně blízko Kuvajtu. Státní sekretář Warren Christopher řekl, že Spojené státy nebudou čekat se zásahem až příště Hussein pošle své vojsko na jih ohrožovat Kuvajt.

Vládnoucí strana Iraku nařkla prezidenta Clintona z toho, že vytvořil krizi v Perském zálivu, aby podepřel klesající politický úspěch demokratů vzhledem k listopadovým volbám.

Na druhé straně, jeden západní diplomat řekl, že "Saddam vytvořil krizi a dostal jasnou odpověď". Mínil tím, že Hussein schválně zvýšil napětí, aby přitáhl pozornost světa a dosáhl uvolnění embarga, které Irák ničí.

■ LOS ANGELES

Asi 70.000 lidí vyšlo v neděli do ulic v L.A. na protest proti kontroverznímu opatření "Zachraňte náš stát", navrženému k volbám, které by zrušilo většinu veřejných služeb pro nezákonné přistěhovatele. Tento klidný pochod byl doposud nejsilnější demonstrací opozice v roztažené obci mexických emigrantů proti Propozici 187, která by zabránila nedokumentovaným imigrantům přístup do veřejných škol, k lékařským službám a k veřejné podpoře.

■ CORK, Irská republika

U vědomí, že Severní Irsko stojí na křižovatce míru, irský ministr zahraničí Dick Spring se v neděli zavázal, že zruší nejpřísnější protiteroristický zákon své země. Řekl podpůrcům své Irské strany práce v městě Cork, že má v plánu předložit parlamentu otázku zrušení zákona - Emergency Powers Act.

Spring také navrhl, že soudy bez porotců pro případy IRA, podobné britskému systému jsou zastaralé od srpnového zastavení bojů IRA.

Uskutečnění návrhů Springa by efektivně ukončilo "výjimečný stav" v Irsku, který se datuje od r. 1939, kdy IRA začala bombardovací kampaň v Severním Irsku.

Vrátí Klaus...

nezainteresovaný zbytek národa o chlup lepší, neboť nezhoršoval životní podmínky většiny.

SAMETOVÝ VÍTEZNÝ ÚNOR

Právě zhoršení životní úrovně většiny občanů po sametu, je příčinou nové nesvobody a nového, tentokrát totálního okradení a tentokrát veškerého obyvatelstva našeho státu o společný národní majetek. Restituce měli činit jakýsi humánní rámec celé sametové transformace. Říkalo se jim oficiálně náprava některých křivd. Pravý opak byl, jako vždy, pravdou. Sametová legislativci ať již z neschopnosti, nebo z osobních zájmů říkali, že prý veškeré křivdy odstranit nelze. Lidé se domnívají, že restituce jsou jednou z příčin dnešního snížení životní úrovně. Mají pravdu v tom, že zrestituovaný (dříve státní) kapitál, který před restitucemi přinášel zisky celému státu tu již pro občany nebyl. Leč zisky ze státního majetku šly za socialismu zejména na státní investiční činnost a nikoliv na sociální výhody. Ty jsme si platili sami ze svého. Po sametovém šoku stát úplně přestal investovat, takže občané z tohoto titulu nic neztratili. Snížení životní úrovně nemá s restitucemi coby jeho údajnou příčinou snížení životní úrovně nic společného. Z jiného pohledu však totalitní snížení životní úrovně například pomocí veksláckého kurzu coby proexportní politiky vlády sloužilo ke dvěma věcem současně. Zprv jsme vyvezli ročně zhruba o 100 miliard více zboží (v cenách roku 1991) za stejnou velikost dovozu jako dříve. Všeobecně se říká, že jde o drancování naší země cizinci. Není to daleko od pravdy, ale naši exportéři by byli padlí na hlavu, kdyby na světových trzích prodávali za pětinovou cenu než jiní a nic jim při tom nezůstalo "za nehty". Zkrátka o to, o co okradli díky "kotvě ekonomické reformy" náš národ, se spolu s cizinci šáblí fifty-fifty. Na naše rychlokvašené kapitalisty zbylo přinejmenším 50 miliard korun zisku. Ten byl zprvu tajně "ulíván" v zahraničí, neboť "exportéři" vlastně byli před privatizací ve státních službách a tyto příjmy o které stát jako svého zaměstnavatele okradli nemohli přiznat, protože byly nelegální. Socialistické špinavé peníze byly oproti sametovým pouze nepatrnou "malou domů", kterou však jejich majitelé bohatě využili pro stat svých grandiozních cest k lepším zítřkům.

OKRADENÍ (NEJEN) RESTITUENTI

Na jedné straně tu tedy byl (a je) zchudlý národ, který drží v ruce restituované a ztrátové nemovitosti a podniky, nebo kupónové akcie s nepatrným výnosem (díky politice řízené hospodářské krize, kdy všechnen kapitál musí zbankrotovat, aby jej mohli zprivatizovat "ti praví" - veksláci). A na druhé straně tu stojí veksláci s národem, kteří díky sametu mají miliardové zisky. Dnes již legální. A tak se občané začínají v nouzi a pod cenou zbavovat svého majetku a kapitálu výměnou za to, o co je náš nejvyšší transformátor svým veksláckým kurzem okradl. Perfektní!

Proto nebyli zrestituováni naši exulanti. Ty zkrátka nešlo sametově okrást, neboť se nemuseli jako naši občané ze sametové bídy svých majetků zbavovat a klausovská úvěrová restrikce která našim tuzemským restituentům nedovolovala zvelebovat svůj majetek byla na exulanty neúčinná. Mohli si totiž bez problémů vypůjčit za mnohem příznivějších podmínek, než jaké dával bývalý soudruh Tošovský, ve své druhé vlasti.

MÍSTO RESTITUČNÍ TEČKY - KANKA

Klausa zajisté nemile zastihlo, že když již chtěl udělat svoji restituční tečku a zamnout si ruce nad kapitálovými výnosy privatizace (pozn.: privateer znamená v Anglii lupič), rozhodl Ústavní soud, že Zákon o nápravě některých křivd je protiústavní ve vztahu k českým emigrantům. Zkrátka všechno je rozkradeno - zprivatizováno, nic nezbylo a najednou by se mělo ještě něco vracet. Je nepochybné, že Klausova vláda vymyslí, že to tentokrát skutečně zaplatí naše obyvatelstvo. Avšak, právě nyní je řada aby se lidé ozvali - vraťte, co jste nakradli. Že to již nemáte? Že jste to prodali za pár šupů? Vaše chyba! Za zdefraudování majetku je totiž kriminál? A vaši komplici, kteří si museli být vědomi, že kupují kradené, musí majetek jeho pravoplatným majitelům vrátit. Národ vaše nesplacené dluhy platit nemíní.

Czechoslovak Dai y Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$ 30.00	\$20.00	3 months \$ 35.00	\$25.00
6 months \$ 55.00	\$33.00	6 months \$ 60.00	\$38.00
12 months \$100.00	\$60.00	12 months \$120.00	\$75.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zaslané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 50.00	\$30.00
6 months \$ 90.00	\$50.00
12 months \$170.00	\$85.00

Dr. BENEDIKT KOMÁR

Stalo se to kdysi, ještě v dobách komunistické vlády Gustáva Husáka. Móric, poctivý pražský Jehúdín, žijící v té době docela spokojeně po socialisticku, dostal nečekaně pozvání přímo na Ústřední výbor. A expres! Přivezli mu jej hned čtyři tajuplní a pro jistotu jej hned vzali sebou.

Černé, naleštěné šestsetřináctky tiše hučely směrem k sídlu ÚV, příslušníci SNB jim na všech křižovatkách s úctou dávali zelenou a Jehúdímovi vířil hlavou roj černých myšlenek. "Aj vaj, vaaaaaj," lkal v duchu. "Co jsem to jenom mohl pokazit? Partajnický příspěvky přece platím řádně, když se vybíralo na pomoc Kubě tak jsem taky přidal. Na žádné schůzi jsem nechyběl a jásal jsem přece také podle směrnic. Počet gójimů, které jsem měl udat StB, jsem splnil dokonce na 130 procent! Pionýrům jsem k prvnímu máji ze své kapsy koupil celý tři mávátka. Co se to jen mohlo stát?"

Limuzíny přistály před ÚV a zděšeného Jehúdima se ujali další čtyři tajemní. Již čekali před budovou. Móricovi se tak rozklepala kolena, že jej téměř museli nést. Hlavou mu proletěly vzpomínky na Slánského a celou řadu souvěrců, kteří také takto začínali. A jak skončili! Jehúdím si maně sáhl ke krku a povolil si kravatu. Na čele mu vyvstal smrtelný pot.

Když jej dostrkali do pracovny samotného velkého Hegemona, spadl mu kámen ze srdce. Kdo jiný tam neseděl v družném rozhovoru s velkým Hegemonem, než starý známý lišácký právník z Izraele, Icik Šolomon. A hned Mórice vše vítal. V šálcích zavoněla káva, přinesená ruče sličnou Rebekou a již uklidněný návštěvník se dozvěděl, že v Tel Avivu skončil jeho velemajetný strýc. Móric hned odvážně nasadil na hlavu klobouk, který si před budovou ze strachu před mocí přes všechny rabínské příkazy sejmul a dychtivě se začal vyptávat. "Doufám, že ten starý šizuň nebyl plajte?" byla jeho první otázka. Oddechl si, když se dozvěděl, že nikterak. Naopak, že mu, jako jedinému dědici, zanechal několik prosperujících továren a pořádnou kupu dolarů. Znova se však zarazil, když uslyšel, že podmínkou testamentu je, aby převzal dědictví v Izraeli a usídlil se tam. V tu chvíli mu hlavou proletěla myšlenka "jen jestli mne soudruzi pustí". Vzápětí si však oddechl znovu. Všemí mastmi mazaný strýc i na to pamatoval. Proto v testamentu vyčlenil nezanedbatelnou sumu v dolarech, uložených bezpečně kdesi ve švýcarské bance, pro toho kdo zařídí Móricovo vystěhování do Izraele. A bylo to. Jak šlo o nějaké peníze, o kterých navíc nikdo nevěděl, a tak hezky uložené, zapomínali i ti nejkovanější soudruzi na veškerá socialistická hesla o rovnoprávnosti a socialistickém společném majetnictví. Velký Hegemon zvedl jeden z tajných telefonů, vydal několik stručných příkazů a hned vše šlo, jako po másle. Jen v jednom se ještě projevila nenapravitelná soudružská hamiznost. Velký Hegemon si vymínil, že Móric musí zde předat straně veškerý svůj tuzemský majetek a že smí odjet jen s jedním kufrem. Móric hned s podmínkou souhlasil. Velkého Hegemona to ani moc nepřekvapilo. Částka, která Jehúdima v Izraeli čekala, byla tak lákavá, že zdejší majetek byl zanedbatelný.

Po čtrnácti dnech převzali soudruzi, vyslaní samotným velkým Hegemonem, Móricův majetek a spolu s jeho kufrem vzal i Jehúdima k velkému šéfovi. Toho převzatého majetku moc nebylo, spíše jen samé haraburdí. Velký Hegemon se zprvu nad seznamem převzatých věcí zamračil, čekal větší kořist, ale jeho chmury rychle zahnal Icik Šolomon, který mu do ruky, výměnou za povolení k vystěhování a pas pro Mórice předal šek na švýcarskou banku. Šek beze jména znějící na doručitele. Hegemona nepřekvapila ani advokátova připomínka, že šek nabyde platnosti až ve chvíli kdy Móric vystoupí v Tel Avivu z letadla. Spokojeně si zamnul ruce, šek se ztratil kdesi v jeho kapse a dál neměl již o návštěvníky zájem.

Móric odcestoval skutečně jen s tím jediným kufrem. Když mu na letišti v Ruzyni celník nařídil otevřít kufr, poslušně tak učinil. V tom okamžiku celník ztrnul. Přímou navrch ležel v kufru velký obraz prezidenta a prvního tajemníka ÚV, soudruha Gustáva Husáka. Celník chvíli bezradně na obraz pouliil oči, jakoby něco takového viděl poprvé a pak vyhrkl: "Co je to?" Móric zrudnul a rozčileně spustil: "Jaký co je to, co je to? Kdo je to! To je přece můj milovaný soudruh prezident, kterého si vezu do svého nového domova!" Celník zděšeně zaklapl kufr, třesoucí se rukou na něj udělal značku hlásající že vše je v pořádku a jen tupě zíral. Myslel si: "To bude asi pořádně kovanej partajník, zvláště když jej pouštějí soudruzi ze samotného vševládného ÚV do Izraele. Od toho raději ruce pryč."

Móric se spokojeně uvelebil v křesle letadla a po celou cestu jen okénkem sledoval vrstvu mráčků, ubíhající pod nimi. Po přistání v Tel Avivu jej však čekala další celní prohlídka. Izraelský celník jej zdvořile požádal o otevření kufru a také pak ztrnul. Stejně jako v Praze jeho socialistický kolega. Chvilí nad obrazem nechápavě kroutil hlavou a pak se zeptal: "Kdo je to?" Tu se musel Móric znovu rozčillit. "Jakýpak kdo je to, kdo je to? Přece co je to! Platinový rám!" Pak vyjmul obraz Gustáva z rámu, opřel jej vedle ztrnulého celníka o pult a důstojně se svým platinou nabitým kufrem odkrácel. Převzít dědictví. Zmatený celník tam stál ještě dlouho, jako solný sloup. A vedle něho se culil z obrazu socialistický prezident.

Roky plynuly a doba se měnila. I v Móricově rodném Československu. Tam si soudruzi zahráli spolu se svými dizidentskými přáteli starou dětskou hru "škatule, škatule, hejbejte se," vyměnili si místa a bylo to. Jen ještě na hranice místo ostnatých drátů dali sametové fábovy a postavili

slavobrány k vítání předem pozvaných návštěvníků. Však ty dráty stejně již rezivěly. Ohlas tohoto činu šel celým světem. Neminul samozřejmě ani Mórice v Izraeli. Toho přátelé z bývalého domova dokonce podrobně informovali. Móric vzpomněl míst svého mládí a rozhodl se je navštívit. Ted' přece již nepotřeboval žádné povolení, ani vízum. O to se postarali tam doma soukmenovci, hned jak převzali vládu do svých rukou.

Na Tel Avivské letišti přišel Móric zase jen s tím jediným, starým kufrem. Zrovna měl službu stejný celník, jako tenkrát před lety. I ten zapomenutý obraz ještě stál v koutě na polici, i když pořádně zaprášený. Celník si zpytavě Mórice prohlédl, v paměti se mu vybavila ona stará událost a tak silně komisně pravil: "Otevřete kufr, prosím." Móric s úsměvem odklapl zámky, víko kufru odskočilo a celník byl opět pař. V kufru téměř nic nebylo. Jen v koutě se krčil, jako trosečník, náhradní kapesník. Překvapený celník nevěřicně zakroutil hlavou a nedůvěřivě se ptal: "Vašnosto, to vůbec nic nemají? To přišli i o ten platinový rám? To jsou plajte? Docela plajte?" Móric se jen zachechtal a klidně věc vysvětlil: "Nebojej se, platina leží bezpečně v sejfě banky a ještě jí dělá společnost hezkých pár cihliček zlata." To celník pochopil velmi rychle, byl přece také Jehúdím, ale ještě mu cosi vrtalo hlavou. Neodolal a ptal se: "Proč se tedy táhnou s tím starým, prázdným kufrem?" Na to se Móric znovu rozčillil. Poklepal si uštěpačně na hlavu a rozhorleně na celníka vyhrkl: "Voni jsou asi mišúge na hlavu. Nejedu přece do Československa obhlížet nějaký Hradčany, jedu tam dělat kšefty. Na to potřebuji ten kufr. Přece tam nebudu zbytečně vyhazovat těžce vyděný peníze za nějaký nový kufr, když mám tenhle a jeho přepravu započítanou v ceně letenky! To to jich nenapadlo?" Celník přitakal, že jako chápe, ale ještě se zeptal: "Prominou ještě, voni tam něco zdědili?" Ta otázka Mórice rozesmála. Chvilí se chechtal jako pomínutý a pak dorazil celníka slovy: "Voni jsou opravdu trop na hlavu. To nevědí vůbec nic o tom, že v Československu ted' mají v rukách celou moc našinci? Že je tam prezidentem pravověrný? A že k našincům tam patří i většina ministrů? To jim ještě nikdo neřekl, že tam se pro nás pravověrné otevřelo nové Eldorádo? Že je nyní příležitost vypít tanním gójimům před očima veškerou smetanu?" Pak zaklapl kufr, pokynul ztrnulému celníkovi a důstojně odkrácel k letadlu. Celník se vzpamatoval až když byl Móric nejméně na půli cesty ku Praze.

Opět seděl Móric pohodlně v křesle letounu. Tentokrát však nesledoval okénkem oblaka, na to neměl čas. Pilně studoval seznam českých firem, který mu předem zaslali přátelé ze židovské obce pražské. V duchu si vybíral, kterou z firem pro sebe získá v některé z dobře připravených holandských dražeb. Ty už předem zabezpečili v Praze místní pravověrní, přesně podle pokynů světového centra. Že je většina z firem uvedených v seznamu před krachem to také věděl. Byla to přece práce pražských Jehúdímů. Zároveň však věděl, že s tím špatným stavem těch firem to zase není tak horké. Vždyť to bylo předem jen tak zaonačeno, aby byla cena nízká. Móric si také nedělal žádné starosti s tím kde vezme peníze na koupi vybrané fabriky. Na to měl od pražských souvěrců předem v bance zajištěn dostatečný úvěr a ani záruku nepotřeboval. Stačilo to, že je pravověrný Jehúdím. Věděl také, že nikdy nebude úvěr splácet ze své kapsy. Přece stačí obratem vydraženou fabriku zase prodat dalšímu zájemci odněkud z východu a je to. Úvěr bude splacen i s úroky a ještě zbyde na naplnění toho kufru. Proto jej přece veze!

Zdá se vám to nepravděpodobné? Nekruťte nad tím hlavou. Třeba se to skutečně nestalo, ale velmi snadno mohlo stát. Ta poslední část určitě. Nezapomeňte, že od listopadu 89 vlastně žádné Československo neexistovalo. Že jej nahradil sametový JUDAISTÁN! Praha je ted' zvolna připravována na to, že se stane hlavním městem světového židovstva. Sice se již dávno o to snažili Jehúdímové za dob Franze Kafky, ale tenkrát jim to nevyšlo. To ještě nebyli čeští gójimové tak pitomí, jako jsou nyní. Nebo nebyl Kafka dost absurdní dramatik. Ted' jsou lidé hloupější a dramatik, který se vetřel až na trůny nejvyšší, Kafku v absurdnosti daleko předhonil. Není divu, že ted' to Jehúdímům konečně začíná vycházet! ŠALOM!

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA..... \$529.00
- VÍDEŇ..... \$579.00
- FRANKFURT..... \$499.00
- MNICHOV..... \$499.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky..... \$579.00

— Zájezd na MILWAUKEE FOLK FAIR v neděli 20. listopadu - odjezd v 9:30 A.M., návrat 8:30 P.M.

— Zájezd autobusem do největšího nákupního střediska v USA, MALL OF AMERICA, v Bloomington, Minnesota - 3.-4. prosince, přenocování v Hampton Inn.

— Velký zájezd na HAVAJSKÉ OSTROVY, odlet 15. ledna, návrat 28. ledna, 13 nocí v prvotřídních hotelích.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

a zároveň s tím pak zjistit, že např. většina sdělovacích prostředků je už dávno dokonale spoutána zednářským kapitálem. Velký úkol všech současných křesťanských novinářů je zveřejňovat tyto věci ještě v zárodku!

Přesto vidíme pokusy katolíků, kteří v rozporu se stanoviskem Svatého Otce Jana Pavla II. všeobecně doporučují spolupráci katolíků s některými zednáři na obecně prospěšných dílech. Cožpak zde nejsou přesvědčivé doklady o neblahých důsledcích nedávné spolupráce dokonce i katolíků s StB? - a to bez ohledu na to, z jakých důvodů na ni kdo přistoupil, jak byl zastrašen a čím donucován; znovu se najde několik takových dobrodruhů, kteří navádějí k tomu, aby dostali katolickou církev do dalšího chomoutu. A to z nějakého romantického pojetí ekumenismu.

Ekumenismus ano, ale realistický. Totiž s někým, koho dobře známe, kdo se nám otevírá a má dobrou vůli podnikat něco pro Krista, a podává o tom důkazy. Ale ztrácet zde čas s nějakými novodobými intelektuálními divuplody znamená rozptylovat síly Božího lidu, které mají být naopak soustředěny. Máme-li hledat, co může církev svatá dogmaticky a teologicky získat od ekumenismu, tedy musíme konstatovat, že nic. Může snad získat jediné mravně. Ti, kdo budou zahrnuti do jednotného Božího lidu, mohou být opravdu spojeni s tímto celkem jediné tehdy, když se s katolíky setkají při mši svaté na kolenou u oltáře Páně.

Pokud snad v minulosti existovaly nějaké společenské příčiny vzniku a trvání svobodného zednářství, pak dnešní setrvávání v zednářské lóži už nemá žádné takové zdůvodnění. Příčiny, na něž se zednáři kdysi odvolávali, jsou od II. vatikánského koncilu vstřebány církví svatou a důsledně řešeny sociálním učením církve. Proto se dnešní zednářství ve svých příčinách omezuje hlavně na podstatné duchovní důvody, jimiž je objektivně d'ábel, subjektivně lidský hřích, zejména sedm hlavních neřestí: pýcha, rozkoš, lakota, hněv, lenivost, závist, nestřídmost.

Nejde tu o žádnou satanizaci problému. Vždyť křesťan nemá za každým neúspěchem vidět jenom d'ábla, ani působení nějakého strašáka v podobě žido-zednářského spiknutí, nýbrž má přiznat, že za těmito neúspěchy může být, a často také bývá, naše vlastní zatemnělost a hloupost. Nemělo by se o všech svobodných zednářích bez důkazů tvrdit, že každý z nich cílevědomě a svobodně prosazuje jakési světové spiknutí.

Křesťan by však neměl zapomínat na dvě síly, které dnešním světem skutečně povážlivě hýbou, a které mohou působit ve směru semknutí se zednářů:

— jednak neosobní síla či nátlak světového velkokapitálu, tolik očekávaného mnohými lidmi u nás, kde je nyní nedostatek volného zejména investičního kapitálu; není vyhlídka, že by tlak této síly peněz u nás polevil, spíše naopak; pod vedením idealistů, sníčích o humanitě bez Boha, kráčí český národ vsříc bídě, společenským otřesům a nové totalitě;

— jednak osobně působící duchovní síla toho "Zlého", který je objektivně opravdovou světovou velmocí.

Každá z těchto dvou sil je pro křesťana nebezpečná. Vždyť bychom byli také idealisté, kdybychom si namlouvali, že se v katolické církvi docela obejdeme bez nějaké návaznosti na svět, např. bez hmotného majetku. Jsme však realisté. Bez určité hmoty opory nemůže církev dost dobře uplatnit svou činnost. To si nepochybně uvědomuje d'ábel a s ním i mnozí zednáři, jakož i četní představitelé našeho veřejného života. Příkladem je otázka restituce církevního majetku. Majetek, který komunisté ukradli církvi, a jenž by měl právní stát bez řečí vrátit zákonitému majiteli - církvi, stává se v naší demokracii zvrhlé v demagogii vítanou záminkou nepřátel Krista k co nejdelšímu hanobení Jeho církve. Čím dříve by se církev přestala zajímat o tento svůj majetek v cizích rukou, tím dříve by vzala vítr z plachet nepřátel svátostného Krista. To by bylo pěkné, ale byl by to idealismus, a ne realismus. Vždyť k mnohému tomuto majetku se váže právní břemeno dárce, který věnoval objekt církvi, aby z něho např. podporovala bohoslovce, chudé, aj. Vzdát se ho lhostejně, znamená lehkomyšlně a špatně s ním hospodařit a stát se jednou terčem kritiky nepřátel církve. Vy jste se toho vzdali ne ze ctnosti, ale proto, že jste byli líní a nechtěli jste nést břemeno povinnosti.

Je třeba třeba krajní opatrnosti. Různé katolické "hurá-akce" v rovině ekumenismu, stejně jako na úrovni spolupráce se zednáři, o jejichž přesných cílech a praktické činnosti je naší veřejnosti zatím pramálo známo, mají vedle d'ábla ještě subjektivní lidské příčiny. Ty spočívají v zatemnělosti lidského rozumu a oslabení vůle. Navíc může jít také o poruchy fyziologické a psychické: v lepším případě může jít o špatné vyrovnávání komplexu méněcennosti, v horším případě může jít o nějakou skrytou chorobu, jako schizofrenii, popřípadně i nějakou skrývanou choulostivou poruchu, nemoc či úchylku, pro kterou lze postiženého vydírat pod hrozbou zveřejnění. Takových případů je u nás i mezi katolickými duchovními dopuštěno víc než dost.

To nejsou zanedbatelné skutečnosti. Komunisté uměli takových okolností pohotově zneužívat k donucování lidí ke spolupráci.

Bezpochyby to ovládají také zednáři. Není pochyb, že to ovládají také někteří ateisté, kteří se vydávají za jediné a nejlepší představitele Židů. Dovedou to i mnozí jiní nepřátelé Kristovy církve svaté.

Tyto věci nepřipomínáme proto, že bychom snad chtěli svým bližním ztěžovat jejich trpký životní úděl. Vždyť každý člověk byl vykoupen Kristovou krví a je povolán ke spáse. Odsouzení však zaslouží to, že některým není tento "osten, posel satanův" (II. Kor. 12,7) příležitostí k pokoře a umenšování jako apoštolu Pavlovi (nevíme jaký byl jeho osten), nýbrž popudem k samolibému sebevyvyšování a nadměrné ctižádosti. Pochybné bližněctví maskované křesťanskou všeobíjímavostí je jim pak příležitostí k vlastní sebeoslavě a smyslovému sblížení se s jinými, přičemž se obětovávají i některé články naší víry, nebo se zatemňují a rozměňují tradiční teologické pojmy (podrobněji viz dílo a působení otců Mádra, Štampacha, Halíka, aj.)

Tyto skutečnosti jsou pro nás také výzvou, abychom se více a častěji modlili za tyto naše obtížené bližní, a svou modlitbou jim pomáhali pokorně nést životní kříž, který jim byl dán.

Svatý Cyrille a Metoději, svatý Víte a Václave, orodujte za nás, a přimluvejte se také za naše zednáře, ať slova humanity, kterých mají plná ústa, doloží také názornými skutky.

Zmanipulovaná...

hlásat a vyučovat po celé generace a celém světě jako pravda! Jako skutečnost. Bohužel.

Kdo ale cítí skutečně pravdivé poznání a svobodné bádání, ví, že vědě nic není cizejšího než doktrína.

Postupně se věda více a více dávala do služeb té třídě či skupině, která byla právě u politické moci, a politické či "vědecké" modě.

Dnes s hrůzou zjišťujeme, že se současná věda dala zcela zmanipulovat. Ve velmi závažných oborech zabývajících se cestou člověka, jako je sociologie a antropologie (nechci zabíhat do politického či komerčního zmanipulování ostatních vědních oborů to by bylo na knihy), už vůbec nejde o poznání, ale o prosazení toho či onoho názoru.

Vědec jako člověk byl zastrašen (!) a zmanipulován. Agresivní antirasismus a agitace "politické správnosti" ochuzuje současné lidstvo o jeden z nejzávažnějších vědních proudů, totiž seriózní studium jednotlivých lidských druhů a ras. Antirasismus (i ten pozitivní a neagresivní!) se dopustil zásadní chyby když se snaží zakrývat skutečnosti rozdílností a charakteristik jednotlivých lidských skupin. Tím nejen že tyto rozdílnosti nevyhladil, ale způsobil kypění. Někteří černí američtí vědečtí pracovníci už dnes označují kdysi slavný americký "melting pot?" - tavící tyglík, ve kterém se kde kdo měl přetavit na novou rasu a nový národ, totiž Američana, za "boilign pot" - za vařící se hrnec, plný přehřáté páry všech možných národností a rasových rozdílů a problémů. S tím musíme zcela technicky a se znalostí informatiky souhlasit. Vždyť prosazování multikulturalismu stejně jako multirasismu jako entit zcela nesledovatelných, bez charakteristik a naprosto stochastických dnes přispívá jen ke zvyšování obecného občanského zmatku a pochopitelné nespokojenosti (neurčitost rozčiluje!).

Ucpávat kanály vědění je nebezpečné. Dá-li se na hrnec poklička, pára ji nadzvedne a hrnec přeteče. To ví každý kdo kdy překročil práh kuchyně. Uzavře-li se ale poklice nádoby pod kterou se topí neprodyšně, hrozí výbuch.

Demagogové, kteří chtějí krátkodobě vytěžít ze situace, zakrývají pravé problémy, i za cenu nesmyslných tvrzení, že rozdíly ras a národů nejsou. Zvěčnělý redaktor Adolf Mokřý říkával: "Postav vlak, do každého kupé dej jeden národ a já ti hned z dálky řeknu kdo kde je".

Kdo není slepý (či notně zaslepený) musí vidět, že na příklad černí atleti vítězí na všech tratích světa, naproti tomu kdy se ukáže židovský olympijský vítěz? A obráceně, když jde o obratného bankéře či právníka, je to zpravidla žid a ne černoch.

Kdo se urputně brání vidět závažnost rozdílů ať zváží reálnou situaci: Na jedné straně mého domu mám katolickou faru a na druhé straně domu bydlí ortodoxní žid, a já jsem dejme tomu muslim. Jsem dobrý člověk a nechci rušit sousedy. Musím ale posekat alespoň jednou týdně trávník poněvadž jsem v Anglii a tráva tu roste víc jako houby po dešti. V pátek nemohu, to je můj muslimský svátek. Chtěl bych posekat trávu v sobotu či neděli, ale jsem Sunni muslim, tedy "meek", mírný, poddajný, slušný a pokorný a nechci rušit sváteční židovský klid v sobotu a katolický v neděli. V pracovní dny nemohu poněvadž jsem zaměstnán až do večera. Jsem v dilema. Jsem svojí vysokou morálkou, slušností a ohleduplností omezen ve své občanské svobodě. Posléze otráven a nespokojen svými sousedy a jejich zvyky. Začnu zcela přirozeně nevražít. Všechny další, ne zrovna kladné,

pocity ublížení následují.

K zamyšlení: o všem na světě můžeme vědět, jen sami o sobě jako lidé, rasy, skupiny ne. Proč? Abychom snad nezjistili, že chování též či oné rasy je odlišné od té druhé a že třeba čistě technicky to či ono chování má obecně pozitivní stránky a přednosti? Jak máme k sobě najít cestu když putování celých generací jsou zastírány, zamlčeny, umlčovány či dokonce překrouceny. Abychom se dozvěděli, že třeba obyvatelé Afriky v oblasti X mají mravnější morální kod než obyvatelé Ameriky v oblasti Y, to se nesmí? Jen proto aby se hlásala nikomu neprospívající doktrina preferencí či umělého mišmaše, kterým trpí všichni?

Starí Indové zajímavě učili, že "svět" (tehdy jim známý svět), jejich civilizace od nepaměti prochází (rotačně) čtyřmi stádii. Tři rozkvětu, které vedou nahoru, a sice doba bronzová, stříbrná a zlatá. Poslední čtvrté stádium "železné", vede dolů k úpadku a rozpadu (smrti). Určili dokonce, že každé stádium trvá 500 let a tedy celý stále se opakující cyklus dva tisíce let. Když mne mí indiští přátelé před lety uvedli k Maharadžovi Bihar v Patně, na stěně jeho ložnice visel stříbrem, zlatem, perlami a drahokamy vyšívaný drahocenný dávný diagram těchto změn. Maharadža tvrdil, že se ocitáme právě teď v poslední době, železné. Dnes o svém úpadku a jeho příčinách nesmíme vědecky a tedy nestranně, nezaujatě bádát a hledat cestu ven.

Za zádrž studia ras můžeme považovat zpětný náraz událostí druhé světové války, kdy částí problému bylo hledání německého "lebensraumu" a dosažení německé čisté rasy. Dnes kyvadlo nazírání se dostalo do druhého stejně nebezpečného extrému. Ač rasy "neexistují" agresivní antirasismus byl použit ke zcela bezdůvodnému zvýhodňování či upřednostňování některých ras (národností, skupin) často vůči a na úkor původního obyvatelstva.

Dostali jsme se do doby vlády vědy jako náboženství, které je pro společnost daleko snesitelnější než hlásání šamanismu. Právě proto jsem přesvědčen, že skutečné vědecké (tedy samozřejmě nestranné, nemanipulované a v ovzduší akademické svobody) studium jednotlivých ras, lidských skupin, a jejich vzájemné koexistence je klíčem k řešení dnešní změti a zmatku.

Musíme znát zákonitosti a odlišnosti, abychom mohli hledat řešení (a ne sobecky vymáhat to co chci já, či moje skupina) a lépe soužit.

Chtít chytat do ruky ostrou páru výbuchu uzavřeného kotle je pozdě.

Tady je kdesi skryt společenský původ vlastnictví, peněz, majetku, kapitálu. Jedinec by je neměl bez součinnosti s jinými. Je sice ta součinnost dohodnuta smlouvou, ale každá smlouva je vypověditelná a v odůvodněných případech opravitelná.

Dalším prvkem sociálního dogmatu dnešních mocných je tvrzení, že sociální jistoty paralyzují aktivitu a jsou vlastně příživnictvím na výkonu úspěšných.

Psychologické výzkumy naopak ukazují, že jistoty jsou naprosto dominantní hodnotou člověka. Ztrácí-li jistoty, je tím bezprostředně ohrožen jeho život. Nedávný výzkum veřejného mínění ve Švédsku dokonce prokázal, že lidé preferují budoucí jistoty před současným úspěchem, jsou ochotni platit vyšší daně, jen aby byli pro budoucnost zajištěni.

Naprostá většina lidí je zkušenostmi přesvědčována, že stav dostatku lze regulovat, tedy spotřebu omezit, ale v momentě vlastní nedostatečnosti člověk sám v sobě nenajde řešení. Bez cizí pomoci je ztracen. A právě proto, že nechce být závislý na cizí dobročinnosti - chce být svobodný -, tak si dělá společně s ostatními rezervy pro případ, který sám nebude schopen řešit.

Sebejistá tvrzení dnešní moci nelze brát ani jako pravdy, ani jako články víry.

Někdy unikne, především prominentům, další tvrzení této série, jímž je přesvědčení, že kdo není úspěšný, ten je lenivý. Takové sebevědomí a sebesvědčování vesměs život každému vyvrátí. Přírodní katastrofy, války a tisíce nešťastných náhod i vnějších násilí to jen podtrhnou. Toto pseudospokojování je spíše uspáváním nečistého svědomí.

Zvláštní částí českého dogmatu jsou poučky teoretických ekonomik, zahrnutých do směrů liberalismu. O všech ekonomických teoriích platí, že jsou to poučky vyabstrahované, čili žádná z nich nemá absolutní platnost. Jestli se o ně někdo opírá dogmaticky ve správě národohospodářství, tak se dopouští tragické chyby přizpůsobování zkušenosti svému přesvědčení. Poučky teoretické ekonomiky jsou pak čistě poučky víry, protože v realitě života ve své abstraktní formě ani nemohou existovat.

Prohlašování abstraktních dedukcí jako všeplatných pravd je spíše potvrzením fundamentalismu dnešní politické moci. To, že tento ekonomismus celé transformace společnosti je vysoce nadřazen všemu ostatnímu, morálkou počínaje a životním prostředím konče, je jenom definitivním potvrzením, že tvůrci se nezbavili svého marxistického vychování.

To všechno jsem napsal ne pro nějaké hloubání nad dogmatikou dnešní moci. Měla by to být inspirace k přemýšlení, k tomu, abychom sebejistá tvrzení dnešní moci nebrali nikdy jako jisté pravdy, abychom se nad nimi zamýšleli tím více, čím více vypadají jako nesporné, neboť v tom je skryto d'áblovo kopýtko všech svodů, že na pohled vypadá jako božská pravda. Čím víc někdo tvrdí kategoricky, tím obvykle má pro to méně argumentů a nevíme-li si s tím na první pohled rady, zeptejme se pro začátek: Co by se asi stalo, kdyby to bylo právě naopak, než nám tvrdí "nový svět".

S.A. Hošek

Opis článku ze Špiглу z 11. října 1994, který měl podtitulek: Chtějí znásilnit nejen naše myšlení, ale i zkušenosti."

Je to opravdu téma k zamyšlení. Dnes máme na světě finanční magnáty, aristokraty, disponující nepředstavitelným bohatstvím. Bohatstvím, jakým často nedisponují ani některé státy s milióny obyvatel. Jak k takovému bohatství přišli? Jsou skutečně o tolik schopnější-produktivnější, o kolik jsou bohatší než řadový dělník? Než milion dělníků?

Zákony "soutěže" mezi konkurenty, mezi výrobcem a obchodníkem, mezi podnikatelem a bankéřem a celým tímto složitým propletením, jímž se řídí celá lidská společnost, umožňují sice zákonem nepostižitelné obohacování se jedněch na úkor druhých, ale, že by to byly bohumilé "obchody", v nichž bezohlední dravci ničí poctivé podnikatele, dělníky a lid pospolitý - ve svůj prospěch, to se rozhodně říci nedá. Pan Hošek ve svém článku dal podnět k přemýšlení. A já si myslím, že by se s tím měl seznámit daleko větší počet lidí, než je u nás čtenářů Špiглу.

Jakub Jaklovský

Bojovník ideálu nesmí být nikdy unaven, nikdy vyčerpán, nikdy skleslý. I kdyby padal únavou, nutno ještě sebrat zbytek sil a vléci se dále! Po úplném vyčerpání musí ještě najít sílu!

Viktor Dyk

55. Moravský den Velká národopisná slavnost

Ústředna moravských spolků pořádá v neděli 23. října 1994 velkou národopisnou slavnost, 55. MORAVSKÝ DEN v Morton West High School, 2400 South Home Avenue, Berwyn, Illinois. Více než 100 osob bude účinkovat v pestrých národních krojích při této významné kulturní a společenské události v jedinečném pásmu zpěvů, tanců a zvyků Moravského Slovácka, tak jak to prožívali a i dnes ještě prožívají moravské dědiny.

Moravský den započne již v 10 hod. dop., kdy bude v auditoriu Morton West High School sloužená mše sv., kterou bude sloužit dp. Msgr. Petr Esterka, rodák z Dolních Bojanovic spolu s dp. Vojtěchem Vitem, OSB. s českým kázáním a zpěvem.

Po ukončení mše sv. bude otevřena kuchyně, dobře zásobena tradičním moravským jídlem a domácím pečivem ke kávě. Národopisný program započne již v 1.30 hod. odpoledne. Proto přijďte včas, abyste měli možnost shlédnout ten celý krásný program a nerušili jste svým pozdním příchodem. Po programu bude následovat moravská veselice při populární dechové hudbě "Schadens Brass Band", která se již v minulosti tolik osvědčila. Bude také bohatá tombola a stánek s upomínkovými předměty s moravskými motivy.

Večer na uvítání hostů, kteří přijedou z Kanady, Milwaukee a jiných vzdálených míst, bude v sobotu 22. října 1994 v dvoraně Sokola Berwyn, 6445 W. 27th Place v Berwyn, IL. Přijďte je srdečně uvítat.

Moravský den je mimořádnou kulturní a společenskou událostí. Je připravován s velkou láskou a nadšením k tradicím naší rodné vlasti. Naše mládež, která tento program tak nadšeně připravuje a hlásí se k národním tradicím, si zaslouží plné podpory nás všech.

Proto v neděli 23. října t.r. všichni na Moravský den.

RUDOLF VLASÁK

HYENY BOJIŠTĚ

A JINÉ OBRÁZKY Z VÁLKY.

JUNÁK

Pokračování z min. čísla

Přijal dědovo — poslední — políbení a usnul opět.

Ljuba ještě dlouho zůstala u jeho lože a Kostič s tchánem rozmlouval o válce.

I oni nakonec chystali se na lože, když zaslechli zvonění. Kostič vyhlédl z okna a spatřil listonoše. Hledal Čecha Kobůrka, souseda Kostičova, jehož dceři se tolik dvořil malý Dušan.

Kostič ukázal, kde Kobůrek bydlí a počkal u domu, až se listonoš bude vracet. Zajímalo ho, co Kobůrkovi přinesl.

„Telegram od konsula z Bělehradu. Nařizuje mu, aby se ihned vydal na cestu do Rakouska!“ pověděl listonoš.

Kostič spěchal do jizby, aby ležícímu již tchánovi pověděl, co se právě dozvěděl.

Ziliče zpráva ta nijak nepřekvapila. Jen se usmíval.

„Vždyť ti říkám, že Franc Josef válku odhaluje jen proto, aby získal čas, aby ještě co nejrychleji připravil, co se připraví dá. Než se naděješ, bude válka zde!“

Časné ráno, slunce bylo ještě za horami, opustil Zilič dům svého zetě a dcery, aby ho už nikdy nespátřil. Osm dní později odešel do války i Kostič.

*

Srbsko chystalo vánoce. Chudé sice, neboť válka vyčerpala zásoby, a přece radostné. Neboť srbská armáda, o které Rakušané přivyklí mluvit jako o nějaké hordě, triumfovala.

Polního maršálka Potioroka napadlo, že by mohl císaři k jeho jmeninám připravit »dárek od armády, bojující proti Srbsku«.

Od myšlenky k činu nebylo nikdy daleko a jeho Excelence vydala rozkazy k přípravě útoku na Srby, který měl být ukončen dobytím Bělehradu.

Shromážděny regimenty a baterie, zásoby, kde co bylo a útok začal.

Začátek byl velmi slibný, generál Potiorek provedl svou a císař obdržel k narozeninám depeši, že Bělehrad byl dobyt...

Srbské voje ustoupily, Rakušané s hudbami v čele vtáhli do sídelního města srbského království.

Za regimenty vtáhly baterie děl všech kalibrů, ohromné kolony vozatajstva s úžasnými spoustami zásob v ceně několika set milionů korun, se stády jatečného dobytka, koní, všeho.

Srbové se klidně dívali na jásající Rakušany a jen se usmívali. Tušili, že oni se budou smátí naposled...

Nebyli zklamáni...

Rakušané se v Bělehradě ani pořádně nevyспали, neboť sotva se v něm usadili, museli ho opustit. Rychleji, než do něho vtáhli a bez zásob, které ukouřili Srbové.

Porážka rakouské armády byla přímo katastrofální, byla příčinou, že na frontě rakousko-srbské nastal poměrný klid zbraní.

Bohužel — boje se neodbyly beze ztrát a Srbsko zaplatilo své vítězství poměrně velkým množstvím krve.

Pluk, u něhož Kostič sloužil, prodělal už četné boje, Kostič sám octl se několikrát v nebezpečí, ale vždy vyvázl nezraněn.

Až při zpětném vzetí Bělehradu, během poměrně malého a nedlouho trávající šarvátky předvoje s jezdeckou hlídkou klesl zasažen kulí z rakouské karabiny.

V první chvíli se zdálo, že zranění jest velmi těžké, že mu Kostič podlehne.

Naštěstí ujal se ho lékař-Čech, zajatý při dobytí Bělehradu, jemuž se podařil malý zážrak. Během čtrnácti dnů zotavil se Kostič do té míry, že mohl postoupit místo jiným raněným, jichž ještě mnoho leželo v sálech na zemi, ba leckde i na chodbách. —

Ljuba byla nemálo překvapena, když jednoho dne, už pozdě večer, zabušil na její okno. Divila se, že ačkoliv stále tuče, neodpovídá na její otázku: „Kdo je?“

Čekal dlouho, než se rozhodla otevřít. Přišla mu vstříc s puškou v ruce. Malý Dušan již dříve, rovněž s puškou, vylezl oknem komory na dvůr, kde se skryl a nyní čekal připraven k obraně matky, kdyby byla napadena. —

Do rána u Kostičů nespali.

Ljuba vyprávěl o bojích s Rakušany, o tom, jak spatřil mrtvolu Ziliče, jenž se čtyřmi jinými zahynul, když dokonali dílo.

„Zemřel jako hrdina, zatlačil jsem mu oči a poznamenal jeho hrob. Až jednou, po válce, budeme moci, navštívíme onen rov, upravíme ho a označíme.“

Ljuba neuronila ani jedinou slzu. Umlčela i srdce, jež se chvělo. Splnila přání otcovu, aby nerušila jeho klid v zemi.

S Dušanem byl Kostič velmi spokojen. A ještě větší byla jeho spokojenost, když slyšel, že Dušan, stejně jako o mnoho starší junáci, hlídá v noci majetek sousedů, neboť i v této pro národ těžké době našly se hyeny, které se pokusily loupiti.

„Jen jednou se jim to podařilo,“ vyprávěla Ljuba muži.

„Vyrabovali dům Tomašiče. Zabili hospodyni i s dětmi a odnesli, co se dalo. Druhého dne naši junáci hlídali. Náš Dušan šel dobrovolně. Prý jsi mu poručil, aby mne hlídal. Bůh ho chránil i sílil a štěstí mu přálo. Právě on první zpozoroval lupiče, on vymyslel lest, pomocí níž se podařilo lupiče dopadnouti. A náš Dušan jednoho z nich zastřelil dříve, než mohl zabít hospodyni domu Stojanoviče.“

Kostič byl nadšen. Takovým si přál mít Dušana a radoval se z jeho chrabrosti.

„Dobře děláš, Dušane! Až dorosteš, budeš i ty Šváby bít! Snad k tobě bude Osud milostivější, snad tobě bude dopřáno, aby ses sešel s člověkem, jenž národ náš, krále i mne tak těžce urazil! Snad budeš šťastnější než já! Tak úsilovně jsem pátral, tolik jsem toužil po tom, abych se s ním sešel tvář v tvář, abych mohl dostát slovu a ztrestat jej za pohanu. A přece mně to Osud nedopřál —“

V kruhu šťastné rodiny, díky bedlivému ošetření Ljuby, zotavoval se Kostič velmi rychle. Již za měsíc pozdravil se tolik, že mohl pracovat v obchodě a doma.

Podařilo se mu nakoupiti zboží a protože na frontě byl po velikém výprasku Rakušanů klid, nenaléhali na něho, aby se vrátil k pluku.

Pět týdnů už byl doma, a za tu dobu vykonal velmi mnoho práce, za tu dobu poznal velmi mnoho dobrých i špatných lidí. A za tu dobu vycvičil Dušana tak, že by směle mohl sloužiti jako poddůstojník.

Vojenskému výcviku syna věnoval skoro všechny večery. Téměř denně ozývaly se z jeho dvora povely, mísené klením, bez něhož se v Srbsku skoro nic neodbude.

Jednoho dne večer dostala vesnice návštěvu. Už dlouho, od prvních dnů války, kdy se Rakušané objevili nedaleko obce a kdy vesničané spatřili prvé zajatce, nevskočil do jejich »ráje« cizí voják.

Až dnes!

Děti, spatřivši skupinu zajatců, nejdříve spustily povyk, jímž je provázely po celou cestu vesnicí. Hlukem tímto upozorněny, vyběhaly hospodyně z domků a útrpně si prohlížely mladé tváře vyhublých a sešlých zajatců. Kostič dotazem u provázejících je četníků zjistil, že jsou to důstojníci neslovanských národností, které eskortují do Mladenovace.

„Münzer! Kaiser! Celner! Volf!“ zahučelo Kostičovi v uších.

Rázem byl rozhodnut a už rozmlouval s četníkem, kterého pozval na svačinu. Žádal ho, aby mu dovolil promluvit se zajatci.

Strážmistr svolil a Kostič šel mezi zajatce, aby se zeptal na osud známých mu důstojníků pluku, u něhož sloužil v Rakousku.

Zajatci rozeběhli se po domech, hledali někoho, kdo by jim prodal trochu mléka, másla, sýr, chléb. Našlo se dosti lidí, kteří se nenechali unést záští a viděli v zajatcích — lidi.

I do domu Kostičova vešli dva mladí praporčíci.

Jeden, Mađar, honvéd, neznal německého slova, či snad nechtěl promluvit a raději trpěl hlad. Spíše se zdálo, že hřeší na dobrotu svého kamaráda, spoléhá na to, že on koupí nebo vyprosí a potom se o získané rozdělí.

Druhý už byl čipernější, jako každý Němec. Výložky blůzy měl sice modravé jako pluk, u něhož kdysi Kostič sloužil, knoflíky však přetřeny štikově šedou barvou, takže Kostič nemohl na prvý pohled poznati, že praporčík jest příslušníkem jeho bývalého pluku.

Pokusil se uplatnit to, co mu ze znalosti němčiny ještě zbylo.

„Od kterého regimentu jste?“ tázal se praporčíka, pohostiv ho dříve chlebem, sýrem a máslem.

Praporčík byl otázkou zřejmě překvapen. Ale pověděl ochotně číslo pluku.

Kostič se mimoděk usmál. Praporčík byl skutečně příslušníkem pluku, u něhož Kostič kdysi sloužil.

„Znáte snad náhodou nadporučíka Volfa?“

„Hejtmana Volfa znám!“ odpověděl praporčík.

„Nadporučíka Kaisera?“

„Také jest hejtmanem!“

„A Celner? Zinner?“

„Padli oba! Právě v boji, po němž jsme byli zajati Srby!“

Praporčík využil dobré nálady Kostičovy a přátelského přijetí a tázal se, odkud zná ony důstojníky.

„Byl jste v Tuzle?“ tázal se Kostič.

„Byl, pane! Sloužil jsem tam!“

Slyšel jste něco o Kostičovi?“

„Ano! Byl to Srb, kterého přidělili k našemu pluku a zběhl do Srbska! Začátkem války se velmi mnoho o něm mluvilo. Důstojníci se domnívali, že velel oddílu komitů, který zničil náš train a způsobil zmatek, při němž byl podplukovník Münzer zabit.“

Kostič se usmíval.

Vyptal se ještě na některé okolnosti, načež se prohlásil:

„Ten Kostič jsem já! A velmi rád bych se sešel s hejtmanem Volfem!“

„Je zde!“ zvolal praporčík v domnění, že bude svědkem přátelské rozmluvy, jejímž výsledkem bude nejméně přímluva u velitele transportu, aby se zajatci jednal lidštěji.

A zatím?

Praporčík se velice divil, proč Volf vůbec odmítl, jakmile slyšel, že se po něm ptal Srb Kostič, a proč tak nápadně změnil tvářnost a zbledl.

Když nepomohly domluvy a prosby praporčíka, ba i samotného Kaisera, pomohl si Kostič sám, v němž ozvaly se vzpomínky na příkoří, útek, na všechno.

Zavolal četníka.

„Danilo!“ pravil. „Mezi těmi, které vedeš, jest hejtman Volf. Víš, že jsem utekl z Rakouska, znáš mne! Právě ten chlap mne mučil tak, že jsem utekl. Je to padouch, jenž už tam urazil Srbsko i našeho krále.“

Toto sdělení četníkově úplně stačilo.

Zavolal si všechny zajatce, seřadil je a vyzval Kostiče, aby ukázal, kterého hledá.

Kostičovi nedalo mnoho práce, aby mezi nimi našel známé tváře — Volfa a Kaisera.

Volf při spatření Kostiče zbledl jako stěna. Sklopil oči a nervosně hrabal nohou v zemi. Najednou však, jako by se v něm ozval vzdor. Vzpřimil se a hledě drze Kostičovi do očí, čekal, co bude dále. A v té chvíli byl Volf připraven i na smrt.

„Pamatuješ se na mne?“ tázal se Kostič.

„Pamatuji!“ muzně odpověděl Volf.

„Napadlo tě, když tě naši momci chytili, že by ses mohl sejít se mnou?“

„Ne!“

„Nevzpomněl's na má slova? Na můj slib, tam, u lesa ti daný? Zapomněl's snad, co jsem ti předpověděl? Že se sejdeme se zbraní v ruce, tvář v tvář, že potom vlastní krví smyješ pohanu, kterou's chtěl poskvřniti čest Srbska, našeho krále a mou?“

„Pamatuji se již!“ odsekl Volf drze. „Konečně rána, již jsi mně způsobil, bezbrannému, mně tu noc velmi často připomene! Zvláště zde, v zajetí, kde denně máme příležitost poznati mnohé zblázka, kde nám Srbové dokazují, že pro ně neplatí zákony a úmluvy, podepsané samotným králem.“

Kostič vykřikl:

„Které jsou to úmluvy, jež Srbsko neplní?“

Volf, odhodlaný obětovati i život, odpověděl:

„Ku příkladu »dohoda ženevská«, již zaručeno lidské zacházení se zajatci, lékařská péče pro ně a pro důstojníky určitá práva. Jak vypadá dodržování této smlouvy se strany Srbska? Hned vám ukáži!“ pravil Volf a rychle stáhl se sebe blůzu i košili.

Kostič spatřil záda plná promodralých pruhů a podlitin. Až se zachvěl.

Četník, vida co zajatec dělá, rozeběhl se na něho s puškou a dříve než mu mohl Kostič zabrániti, udeřil zajatce pažbou.

Volf ani nehlesl.

Klidně oblékl blůzu a košili.

Jen se usmíval.

Teprve když četník odešel, promluvil:

„Viděl's nyní na vlastní oči. Lhal jsem jediné slovo? Jest možno takové zacházení nazvati lidským?“

Kostič se rozčlil:

„Zapomněl's, co's ty dělal s vojáky? Ze's je bil, kopal, urážel jejich rodiče, vlast, víru, čest? A v míru? Zapomněl's už, že jsem ti řekl, že tě Bůh musí trestat za to, co zlého jsi mně a jiným nadělal? Nepamatuješ se, že jsem slíbil prosit našeho Boha za trest pro tebe? Ano, jest Bůh spravedlivý! Trestá tebe i ostatní. Přesvědč se dobře a seznáš, že mezi vámi jsou oficiři, na jejichž záda dosud nikdy ani pěst, ani hůl nedopadla! Ti nikomu neublížili a proto ani jim není ubližováno. Jen vám, mučitelům lidu, dopřává Bůh, abyste okusili sami to, co jste dělali jiným!“

„Ještě dlouho není tvůj kalich hořkosti dopit! Sešli jsme se sice tváří v tvář, ale žádný z nás dvou nemá zbraně. Já proto, že jsem raněn a odbývám si dočasnou dovolenou, ty proto, že jsi zajatcem! Ale sejdeme se ještě jednou. Oba budeme mít zbraně. A potom splním to, co jsem slíbil! Musíš smýti pohanu svou krví. Nemohl bych umřít!“

Volf se jen usmíval. A zvednuv oči k nebi, prosil: „Dej Bože, ať se jeho slova splní. Dopřej mně, abych ještě jednou stál v šiku se zbraní v ruce. Přisáhám, že mně již hickdo do zajetí nedostane, ani kdybych měl zahynout!“

Cetník svolával zajatce, aby mohl pokračovat v cestě. Kostič běžel pro Dušana.

Přivedl ho a postavil před Volfa:

„Pohled, Dušane, na tohoto člověka! Vryj si jeho tvář do paměti, pamatuj si ji dobře! Tento člověk urazil vlast, krále, moji matku, mne, celý národ. Přisahal jsem mu pomstu, slíbil jsem si, že on musí pohanu smýti krví.“

„Mně Osud nedopřál, abych se s ním setkal tam, v poli. Jinak by zde, před tebou, nestál. Nevíme, co Osud určil, jak Bůh další věci zařídí. Snad padnu a ty budeš živ. Převezmi můj slib za mne a splň, co snad nebudu moci vykonat já! Snad se jednou, v budoucnosti, setkáš s tímto člověkem. Tenkrát, až budeš nosit zbraň! Vzpomeň si potom na svého otčíma a jeho přísahu a...“

Cetnický strážmistr dal povel k pochodu.

Zajatci se obrátili naznačeným směrem a odcházeli za vůdcem.

Dušan se rozeběhl za Volfem a křikl na něho: „Střež se, Švábe, abychom se ještě setkali!“

Volf se ani neobrátil, ačkoliv slyšel a rozuměl dobře.

Nepovažoval Dušana za hodna svého pohledu. Netušil ovšem, že se ještě jednou a za jiných okolností do vesnice vrátí, že se ještě jednou s Dušanem a jeho matkou sejde...

*

Teprve zradou »také bratří« a několikanásobnou přesilou zlomen byl konečně hrdinný odpor Srbů.

Bulhaři vstoupili do války a postavili se po bok nepřátelům Slovanstva. Napadli Srbsko, oslabené déle než rok trvající válkou. Doufali, že se jim podaří způsobit katastrofu a snad i zajmouti krále Petra.

Jejich přání se nesplnilo. Ani tehdy, když rakousko-uherské a říšskoněmecké divise podnikly prudký útok.

Srbský junák bil se sice statečně, jeho zbraně způsobily v řadách útočících veliké mezery, ale přesile tak veliké vzdorovat nemohli. Zvláště proto, že do týlu valil se do Srbska další, svěží nepřítel, Bulhaři.

Král s armádou, mnozí občané, ženy, děti a zajatci nastoupili užasný hrdinný ústup Albanií.

K dosavadním nepřátelům přidala se ještě příroda.

Zdalo se, že sám Bůh se od Srbska a jeho národa odvrátil, že jej buď podrobuje těžké zkoušce, nebo trestá.

Nejlepší synové národa, zajatci, ženy i děti, prchající před Němci hynuli po stovkách. Nemocemi, zimou, hladem.

Cesta, kudy ustupovala srbská armáda přes Albanií, měla by být vytýčena bílými, kamennými kříži, které by příštím generacím vyprávěly, čeho jest schopen člověk-křesťan, které by na věky připomínaly velikou oběť, kterou malý srbský národ přinesl věci lidstva, civilizaci!

Vedlo-li se přes Albanií ustupujícím zle, nešlo se s tím, kteří zůstali ve městech a vesnicích, lépe.

Nepřítel, zlý a nenávidný, nechával i ženám a dětem cítiti svou moc, svou pěst.

Zvláště tam, kde se mu ustupující srbské voje postavily na odpor, kde se pokusily zadržeti jeho postup, prožili zůstavší obyvatelé hotová muka. Někdy se zdálo, že nepřítelí nejedná se o nic jiného, než o vyhubení národa.

Nejhůře ovšem řádili důstojníci, kteří kratší nebo delší dobu prožili v srbském zajetí a vůči nimž se srbský voják nějak provinil.

Nemajíce možnost vyrovnati si účty se srbskými vojáky, mstili se títo lidé z kulturního západu na ženách, dětech a starcích.

Vdova po Kostičovi, který padl v boji za ústupu, zůstala se synem ve vesnici, která se ocitla v pásmu bojů a velmi utrpěla střelbou. Výhodný a neschůdný terain umožnil vojům, kryjícím ústup armády, aby se tu opevnily, třeba jen na čas zadržely nepřítel a tak poskytly armádě možnost odpočinku a organisování ústupu.

Plných šest dnů trval zde boj, při němž nepřítel, hlavně říšští Němci, utrpěli veliké ztráty. Několik praporů podařilo se Srbům vylákat do léčky a potom je zničit úplně.

Avšak nejen Germáni, ale i Rakušané se přesvědčili velmi důkladně, že Srbové nezměnili se v zajíce, prchající při pouhém objevení se ne-

přítele, nýbrž že i přes zradu, která zavinila krutý osud jejich vlasti a národa, zůstali vojáky, hodnými pověsti svých dědů a otců...

Hejtman Volf, jemuž se podařilo využití zmatku a ještě s jinými dostatí se do blízkosti pásma, jímž táhl nepřítel, odmítl jakoukoli dovolenou — když se konečně dostal zpět.

Naopak, vyprosil si přidělení k jednomu z útvarů, jenž postupoval společně s Němci směrem přes vesnici, v níž se Volf setkal s Kostičem.

Slepá touha po pomstě ho hnala sem, v tato místa. Věděl, že se tu nemůže již setkat s Kostičem. Nebylo mu sice známo, že Kostič padl. Ale věděl, že se ve vsi setká »s tím klukem« Dušanem a bude mu moci ukázati svou moc a sílu.

Žádosti jeho bylo velmi ochotně vyhověno, Volf byl za toto »hrdinství« vyznamenán a povýšen; a tak se ocitl v čele praporu, přiděleného jedné z německých brigád. —

Po třídním boji, v němž německá brigáda měla veliké ztráty, nařízen byl odpočinek. Jen proto, aby mohly býti přivolaný posily, aby mohl býti vypracován nový plán útoku.

Srbové však také nezaháleli. Zlepšili svá opevnění, změnili způsob obrany a nastrojili novou léčku, v níž Němci, ženoucí se dopředu jako smyslu zbavení, opět se ocitli. A opětně těžce doplatili na svou ukvapenost.

Další útok opět neměl úspěchu. Už proto, že i rakouský — Volfův prapor, díky léčce, ocitl se v křížovém ohni a byl decimován.

Situace na tomto úseku fronty stala se velmi kritickou. Velitel brigády sice nerad, ale přece jen musel si vyžádati další posily a chystal se s nimi k novému útoku.

Ten by byl skončil stejně jako všechny předěšlé, kdyby se bylo nestalo něco, čemu hrdinné útvary srbské nemohly nijak čelit.

V sousedním úseku došlo také k boji, v němž Srbové podlehlí přesile a museli ustoupiti. Tak se stalo, že nakonec musel ustoupiti i major Blažič, jemuž se podařilo zdržeti postup Němců o pět dnů.

Ani nyní neustoupil Blažič bez boje! Naopak! Zanechal v zákopech větší část kulometů, opatřil je dostatečným množstvím střeliva a pověřil úkolem zdržeti nepřítel tak dlouho, než odvede své voje na jiné výhodné posice a tyto k další obraně připraví.

Kulometčící vydrželi několikahodinovou palbu nepřátelské artillerie, podobnou spíše hromobití než kanonádě a — vytrvali.

Němci věřili, že kanonádou bylo všechno před nimi rozbito a zničeno, že jim nic nestojí v cestě a podnikli nový útok.

Kulometčící nechali je však dojíti do samé blízkosti a potom je kosili tak, že brigádník musel opět nařídití ústup.

Teprve potom, když kulometčící vykonali svou povinnost, odešli ke svým bratřím. Bohužel nedošli všichni. Právě před domem Kostičovým klesli dva z nich, vysíljeni velikou ztrátou krve, způsobenou zraněním.

Nezůstali bez pomoci.

Byla to Ljuba se svým synem Dušanem, kteří ihned pomohli. Odnesli raněné do domu, ošetřili jejich rány, nakrmili a napojili je.

Vojáci, načerpavši nové síly, spěchali pak k bratřím. Ale bez kulometu a nábojů, které zanechali v domě Kostičově, aby vyloučili možnost, že by je museli pro bolest odhoditi a tak je vydali do rukou nepřítel.

Malý Dušan se ku podivu velmi brzo seznámil s mechanismem kulometu. A ihned byl rozhodnut:

„Touto zbraní pomstím dědu a předobrého Kostiče, mámo!“ oznámil Ljubě, nadšené svým dítětem a rozhodnuté raději zemřít, než by s dítětem snášela útrapy.

Jen chvíli přemýšleli společně o tom, kde nejlépe umístiti získanou zbraň, čili, jak ji Dušan nazval »metlu na Šváby«.

I zde dokázal Dušan, že jest dobrým nástupcem otce a že škola, kterou mu poskytl Kostič, nebyla marnou.

Umístil kulomet tak, že jím pohodlně ovládal nejen prostor před vesnicí, nýbrž i náves, na níž byla studna se znamenitou vodou, u níž se dosud zdržovala všechna vojska.

Jen velmi málo občanů zůstalo po odchodu posledních oddílů vojska ve vesnici. V západní části, kde stál dům Kostičův, zůstaly jen dvě vdovy: Kobůrková s dcerou, jejíž muž padl jako komita kdesi v polích nedaleko Driny a Ljuba Kostičová se synem. Tyto dvě vdovy s dětmi se sešly v domě Kostičově, aby společně poprosily Boha o ochranu a sílu pro příští dny, od nichž nemohly čekati nic dobrého.

O tom, že mají v domě »metlu na Šváby«, se ovšem nezmínila ani Ljuba, ani Dušan.

»Metla na Šváby« byla věcí, již se Dušan Mileně ani nepochlubil...

Do východu slunce bylo sice ještě daleko, avšak vojáci kombinované brigády byli už dávno vzhůru.

Stáli ve hloučcích nad hromádkami porůznu sebraného dřeva u polních vaříčů. V jedné ruce zápalky, ve druhé kávovou konzervu, čekali na dovolení, aby směli rozdělati oheň, ohřáti konzervy a uvařiti si snídani.

Nedostali po celý minulý den ničeho k jídlu. Ba ani pítí nesměli, protože se rozhlásilo, že Srbové otrávil na ústupu studně a velitel brigády — z opatrnosti — zakázal pod nejpřísnější tresty do té doby, než dostane posudek lékaře, kterého požádal o přezkoušení vody. Ten přišel v noci, když už vysíljeni vojáci spali.

Stejně tak tomu bylo s ohněm.

Po krvavé lázni, způsobené dobře krytými kulomety, rozhodl se brigádník, že změni taktiku postupu. Vyslány hlídky, jichž úkolem bylo přinésti spolehlivé zprávy o nepříteli, vyhledati jeho postavení, aby dělostřelectvu mohly býti dány dispoicce pro palbu.

Hlídky vyšly v noci, těžkým terainem mohly postupovati jen zvolna a dosavadní zkušností nutily je k opatrnosti. Proto se dosud ani jedna z nich nevrátila a vojáci marně čekali na dovolení rozdělati oheň, aby si mohli připravit snídani.

Rakušané nesli tento stav tíživěji než Němci z říše, přivykli více útrapám války a daleko lépe disciplinovaní.

Zatím co Němci, kteří v dosavadních bojích ztratili veliký počet kamarádů, stáli s torbami na zádech v hloučcích a vzpomínajíce padlých kamarádů, čekali trpělivě na návrat hlídek a povolení k rozdělení ohňů. Rakušané bez toreb a s rukama v kapsách velmi živě diskutovali o situaci a hlasitě reptali proti zákazu velitele brigády.

Počínali si tak drze, že samotným Němcům bylo jejich počínání proti mysli a velmi energicky žádali, aby Rakušané se neodvažovali kritizovati jednání jejich velitele.

Došlo ke srážce, při níž se slova nijak nevážila, při níž se Rakušané-Němci dozvěděli, jaké o nich jejich »spolubojovníci« mají mínění a za co je považují.

Naproti tomu říšští Němci se dověděli, že nebyti jejich tvrdohlavostí a panovačností, že už dávno by bylo po válce, protože v Rakousku už není pro ni nadšení a že císař by se s Ruskem a jinými státy snadno smířil.

O srážce, která jen díky rozvaze německých poddůstojníků a disciplinovanosti vojáků neskončila rvačkou, dověděl se velmi brzo brigádník, jenž si pozval velitele praporu majora Volfa a zle mu vyčinil.

Za všeobecného lání a křiku vrátily se hlídky se zprávou, že Srbové v noci ustoupili, že zákopy nejsou nikým obsazeny, že i vesnice za nimi je prostá nepřítel.

Dáno svolení k rozdělení ohňů a k uvaření snídaně a velitelé zatím dohadovali se o dalším postupu.

Závěrečné slovo měl brigádník, plukovník Nunemann, jenž prohlásil majoru Volfovi:

„Teď jest řada na vás, pane majore. My už jsme pro vás obětovali tolik, že se ani při nejlepší vůli nemohu rozhodnouti obětovati více. Nyní musí i vaši vojáci ukázat, co dovedou. Ono reptání a řečnění ráno mne nepřesvědčilo nijak, že by také byli vojáky se smyslem pro kázeň a plnění povinností. Velice by mne těšilo, kdyby mně ukázali, že dovedou také něco jiného než reptat, že jsou schopni činů, za které je navrhnu k vyznamenání železným křížem. Srbové ustoupili, dnes se nebude patrně dělati více než pochod s ostrahou. Bylo by tedy záhodno, abyste úkol ostrahy vzal za svůj a příslušné rozkazy vydal. Mé bataliony dojdou až do nejbližší vesnice, kde vyčkají vašich zpráv a zatím se trochu zrestaurují. Naprosto nic nebude vadit, opustíme-li vesnici večer nebo až ráno. Svěží, odpočatí lidé budou potom postupovati velmi rychle a ztrátu času nahradí.“

Vojáci už byli po snídani, když se major Volf vrátil od brigádníka.

Stáli u svých toreb a pušek a čekali s důstojníky v čele na rozkazy.

Volf s nimi dlouho neotálel. Zavolal si velitele setnin, pověděl jim, co brigádník nařídil a rozdělit úlohy.

Za nedlouho na to vyrazily prvé oddíly do terénu. Jen jednu setninu ponechal si major Volf k dispoicci jako zálohu pro případ náhlého přepadení.

Této setnině nařídil vyslání silnější hlídky pod velením důstojníka do vsi jako předvoj. Sám pak se svým štábem připojil se ke zbytku setniny. —

Horké léto v Svazové republice Jugoslávii

MUSLIMOVÉ NEVĚDÍ, CO JSOU

Dnešní vyprávění prof. Dr. Rajka Dolečka vám přiblíží především situaci národnostních menšin v SRJ.

Jedno z nahodilých setkání během dovolené ve Svazové republice Jugoslávii (SRJ), s velmi zajímavými informacemi, proběhlo za výstupu na Čigotu, dominantní vrch náhorní roviny Zlatiboru, na jih od Užice. Kus cesty tam i zpět jsme šli s inženýrem Predragem N., se kterým jsem se nahodile seznámil po cestě. Byl zřejmě důstojníkem armády SRJ. Šel se svým desetiletým synem také na Čigotu. Měl radost, že mnoho občanů České republiky nesměšeli v souvislosti se SRJ a s bojem o přežití Srbů v Bosně a Hercegovině a Republice Srbská Krajina tak, jako náš pan prezident a někteří členové vlády, jako velká část našich dezinformujících masmédií. Uvedl nám nedávné překvapení několika zahraničních vojenských přídelenců, kteří ještě zůstali, nad početním stavem jugoslávských bojových letadel MIG 29, které se svou výkonností povšechně přinejmenším vyrovnají americkým F16 nebo francouzským Mirage 2000 a k tomu jsou ještě podstatně lacinější a méně zranitelná. Byl jsem překvapen jeho sdělením, že SRJ vlastní i několik supermoderních letadel MIG 31... V souvislosti s MIG 29 jsem si vzpomněl na žalostnou skutečnost, že naše letectvo nechá plavat své výborné MIG 29 a že "znovuvybrojí a vylepší" své staříčké MIG 21. Je to totéž, jako kdybychom se vraceli od samopalů k starobylým bambitkám. Co jen bude z našich dvanácti špičkových vojenských letců MIG 29, kteří se stali před několika lety členy Asociace Tygrů v rámci organizace NATO?

Dost veliké rozhořčení veřejnosti začátkem července 1994 vyvolala zpráva komise KBSE o nedodržování práv menšin v SRJ, jmenovitě maďarské, ve Vojvodině (18% obyvatel) Rašce (Sandžaku), na Kosovu a Metohiji. Jeden známý mi řekl, že tu zprávu psali buď hlupáci nebo lháři. Maďarská menšina ve Vojvodině, v severní části Srbské republiky, se těší takovým právům, že ji kterákoli menšina v Evropě může jen závidět. Má své základní školy, gymnázia, svou fakultu na novosadské univerzitě, přes 20 časopisů, televizní vysílání v maďarštině. Maďarštinu používá řada rozhlasových stanic, nápisy ve městech i vesnicích, kde žijí Maďaři, jsou dvojjazyčné - srbské a maďarské. Maďaři patří k nejbohatším občanům Vojvodiny, mají i svou stranu a poslance v parlamentu v Bělehradě. Těžko říci, co víc by ještě jako menšina mohli chtít...

Otázka muslimů v Rašce (Sandžaku) je složitá, protože tamní muslimové, stejně tak jako muslimové z Bosny a Hercegoviny, jsou slovanského, ve velké většině srbského původu a poturčili se až během několik staletí trvající turecké okupace. Nemají svůj jazyk, používají srbštinu "okořeněnou" občasnými turcizmy a místními řčeními. Sami nevědí, co vlastně jsou. Oblast Sandžak je mezi Srbskem a Černou Horou, na severozápadě se dotýká hranice Republiky Srbské. Do jisté míry se kryje se srbskou Raškou, původním jádrem středověkého srbského státu dynastie Nemanjićů. V některých okresech zde mají muslimskou většinu. Sandžak znamenal za Turecka větší administrativně-teritoriální jednotku, kterou spravoval Sandžak beg. Několik sandžaků představovalo za Turecka ejalet nebo beglerbegluk... Nedávná diskuse muslimských intelektuálů této oblasti ukázala, že vlastně nevědí, jaké jméno by si měli dát. Nejsou totožní s muslimy z Bosny, nemohou se nazývat Bosňáci, protože v Bosně nežijí, i když někteří účastníci rozpravy na názvu "Bosňáci" trvali. Tak např. akademický malíř Mehmed Slezović řekl, že Muslimové jako národ vznikli následkem komunistického podvodu, protože prý "Bosňáci" jsou jeden národ v Sandžaku i Bosně. Někteří - např. Nadžib Kačar, právník, předseda strany sandžackých Bosňáků - dokonce neměli nic proti tomu, kdyby si někdo říkal i Srb-muslim.

Problém Sandžaku vyvstal teprve tehdy, když tam začali jezdit různí západní diplomaté a různí "odborníci" z KBSE a Evropského společenství a poukazovat na nedostatek menšinových práv. I pan Hans Dietrich Genscher, bývalý nacista, se nechal v nedávné době slyšet o Sandžaku. Nikdo ovšem neřekl, jaká by ta práva muslimů měla být, když je tu plná náboženská i kulturní svoboda, existují muslimské náboženské školy, společným jazykem je srbština a obchod i průmysl nediskriminuje nikoho. A zákaz ilegálního ozbrojování platí pro všechny. Nejmilitantnější strana muslimů ze Sandžaku, strana demokratické akce, bojkotovala volby, neúčastňuje se oficiálního politického života... Poslední neúspěšná muslimská ofenziva v Goraždě v březnu 1994, při které byly tamní muslimské jednotky dobře zásobeny zbraněmi v rámci "humanitární" padákové akce Američanů, Němců, Francouzů, směřovala na Sandžak. Snad v naději, že tam vyvolá nepokoje. Spojení muslimů z Bosny a Hercegoviny s oblastí Sandžaku je dávným snem bosenských muslimů. Je to tzv. Zelená Transverzála, nebo-li Zetra.

Na Kosovu a Metohiji místní Albánci opakovaně bojkotovali volby, sčítání lidu, neplatí daně, neregistrují vozidla, nicméně využívají svá práva na bezplatnou nemocniční péči, návštěvy lékařů, získávání pasů, příspěvky v nezaměstnanosti. Vycházejí albánské časopisy, existují rozhlasová i televizní vysílání v albánštině. Albáncům patří v této oblasti kolem 90% majetku, řada jich zde patří mezi nejbohatší lidi. Albánci bojkotují oficiální školy, protože neuznávají školní osnovy z Bělehradu, přestože se podle nich ve školách převážně učila albánština. Ve svých "paralelních" školách podávají žákům zcela zkreslené informace o dějinách. Nicméně se zdá, že se v posledních měsících tajně začínají

obnovovat staré přátelské a obchodní svazky. Tam, kde se jedná o snadný a dobrý zisk, jsou Albánci mezi prvními. Ostatně kdo by nebyl. Svědčí o tom desítky velikých nákladních aut - cisteren plných benzinu a nafty, které jsme potkali na cestě ze Srbska do Boky Kotorské přes Pripolje a Podgoricu. Převážejí pašované pohonné hmoty z Albánie. V rámci reál-politiky nutno jim říci, díky za to. Proto je v Černé Hoře dost benzinů i nafty a je tam také nejlacinější.

Inflace v SRJ je již půl roku nulová. Kurs dináru vůči marce se stále drží v poměru 1:1. Zboží je všude dost, jídla také. Ceny nestoupají. Naopak příjmy a důchody stouply. Zato situace s léky a sanitním materiálem je ve Svazové republice Jugoslávii stále špatná, v Republice Srbské a v Republice Srbská Krajina je přímo zoufalá. Oficiální humanitární pomoc od nás tam nesměruje, Česká nadace přátel Srbů a Černohorců se proto snaží posílat trpícím léky a sanitní materiál. I vy můžete pomoci, přispějete-li na bankovní konto nadace: Česká spořitelna - pobočka Ostrava-Poruba, Dvorní 760, 708 00, konto číslo 2706159-768/0800, jako variabilní symbol uveďte datum.

(vla)
z českého tisku
Pokračování

SRJ - poslední překážka německé hegemonie na Balkáně GENSCHEROVA TEMNÁ MINULOST

Letošní dovolenou prožil prof. dr. Rajko Doleček DrSc. v Srbsku. Požádali jsme jej, aby se s námi podělil o dojmy, které v něm toto, vpravdě "horké" léto v SRJ, zanechalo. V první části svého vyprávění osvětluje některé historické souvislosti a přibližuje nám fašistickou minulost některých současných politiků, kteří se na jugoslávském dramatu podepsali.

Jak je příjemné zase prožít větší část dovolené v Srbsku a Černé Hoře, u přátel nejbližších, v horách i u moře. Oč jsou jen naši turisté pro nespravedlivé a neospravedlnitelné sankce proti Svazové republice Jugoslávii (SRJ) ochuzeni!

I oni se stali obětmi bezohledného Nového světového řádu, který chce ze světa udělat poslušné stádo patřící jakési oligarchii, se Světovou vládou, Světovou armádou, Světovou ideologií, Světovými daněmi i soudy. Přitom se vůbec neptají, mají-li o to všichni zájem. Drzost a nemorálnost části mocných a bohatých ztratily všechny meze. Maršál Ch. de Gaulle se musí obracet v hrobě, protože se jeho Francie stala poslušným nástrojem Německa. Je hrozné, a jistě to nepatří k původní americké demokracii, jak různé "továrny lži" ve Spojených státech, ty takzvané podniky pro veřejné vztahy, úspěšně svými výmysly ovlivňují veřejné mínění. Za milionové poplatky nasměřují a upraví dezinformace kamkoli a proti komukoli. Ředitel jedné z nich, té "nejúspěšnější", (Ruder Finn Global Public Affairs z Washingtonu), James Harff mechanismus vzniku dezinformací beze studu popsal francouzskému televiznímu novináři J. Merlineauovi, který o tom a o jiných neuvěřitelných podvodech, majících souvislost s Jugoslávii ("vyhlazovací tábory", znásilňování v masách, různé výbuchy), napsal koncem roku 1993 knížku

Nedělní Hlasatel 9

AMERICAN CZECHOSLOVAK ENGINEERS SOCIETY

ACES DINNER MEETING

When : Monday October 24, 1994
Where : Dumpling House Restaurant
4109 So. Harlem Ave., Stickney, Illinois
Time : 6:00 P.M.
Cost : usual members cost
Topic : The Status of the Natural Gas
Vehicle Industry
Speaker : Mr. Michael Dillon -
Gas utilization engr. for peoples gas
RSVP : Mr. Bill Graf (708) 442-7422
or Mr. Ted Kason (312) 737-0515

Friends and guests invited

“Všechny pravdy o Jugoslávii nelze vykládat”. Má snad i tento neuvěřitelný cynismus být projevem ideologie Nového světového řádu?

Horké léto v SRJ však neznamenalo pouze krásné a teplé počasí, procházky po okouzlivém Zlatiboru, koupání v průzračných vodách černohorské Boky Kotorské, stoupaní na Lovčen, dobré víno i jídlo, njejuškou pršutu, záplavu zeleniny a ovoce velmi přijatelných cen. Znamenalo i mnoho nových setkání, diskusí s představiteli nejrůznějších společenských vrstev, počínaje číšníky, důchodci, zaměstnanci benzínových pump, přes ředitele prosperujících ústavů až po přední členy Srbské akademie věd. O mnoha věcech se vzrušeně debatovalo. Moc lidí s úzkostí očekávalo, zda a jak se podaří podněcovatelům války v Bosně a Hercegovině (BaH) zase zaktivizovat pro BaH vyděračskou organizaci NATO tak, aby měla co největší nádech legality a spravedlnosti. Tito podněcovatelé války spoléhali na to, že nepřijatelné podmínky zemí Kontaktní skupiny Srbové z BaH nemohou přijmout - a že jim to pak ukáží. Nejen jim, ale i SRJ, ať už bude její postoj jakýkoli, protože právě tato republika je onou poslední překážkou německé hegemonii na Balkáně. Mezi ty překážky patří pochopitelně i Republika Srbská Krajina.

Cílem Německa i USA je prostě rozbít tu zbývající část nezávislé Jugoslávie a udělat ze Srbska a Černé Hory další poslušné banánové republiky. I když prakticky celý svět proti nim brojí, bosensko-hercegovští Srbové nemohou přijmout pro jejich přežití neslučitelný plán Kontaktní skupiny - stačí se podívat na mapu a vidíme, že jedinou spojkou se západní částí srbské BaH a Republikou Srbská Krajina by měl být jakýsi most, dálnice, úzký pruh země, kterou by z obou stran bezpečně ovládali Muslimové a Chorvati. Brčko by podle mapy mělo připadnout muslimsko-chorvatské bosenské federaci.

Jakési zadostiučinění v Bělehradě vyvolala informace o nacistické minulosti bývalého německého ministra zahraničí Hanse Dietricha Genschera, člověka, který spolu s předáky Rakouska, Maďarska, Itálie, tedy států, které napomohly zničení Československa v roce 1938, nastartoval tragické události v Jugoslávii. Takže pan Genscher byl členem NSDAP, tedy nacisty, od roku 1944, kdy mu bylo 17 let. Jaký by asi byl, kdyby Hitler vyhrál válku - “slušný” nacisty, nebo sadista, “mordýř”? Z toho nacismu mu asi zůstala nenávist vůči Srbům a Černošcům, vůči Jugoslávii. Bývalý pan ministr nepopíral, že byl členem Hitlerjungend, ale na členství v nacistické straně si jaksi “nepamatoval”.

Něco podobného, i ta “ztráta paměti”, postihlo v nedávných letech poněkud staršího Kurta Waldheima, který to přes svou “zapomenutou” a poněkud temnou nacistickou minulostí dotáhl na dvě období, až na generálního tajemníka OSN. Minulost mu nezabránila ani v tom, aby se stal prezidentem Rakouska. Jako zajímavou skutečnost nutno uvést, že v Rakousku bylo procentuálně více nacistů, nežli v samotném “klasickém” Německu.

Jméno Hanse-Dietricha Genschera se našlo na jednom z miliónů kartonů s přesnými údaji o členech NSDAP, tedy o nacistech, v Dokumentačním středisku v Berlíně mezi jmény více než 10 miliónů členů NSDAP. Nyní tento “poklad” potenciálně veliké destruktivní síly, který obhospodařovali, předali Američané bonnské vládě. Dříve si ale vše zaznamenali na mikrofilmy. Odstoupil, ministr Genscher proto, že se zjistila jeho nacistická minulost, když byl na vrcholku slávy, když se mu podařilo rozbít Jugoslávii a zahájit tam krvavou občanskou válku, zajistit si zcela poslušné Slovinsko a Chorvatsko atd.?! Originální regály dokumentačního střediska v Berlíně byly prý dlouhé téměř 10 kilometrů!

Když jsme tak probírali bývalého nacistu Hanse Dietricha Genschera, jeden politolog a významný lingvista mi s úsměvem řekl, že to asi vůbec nic není, že to s tím nacismem přece jen nebude tak zlé, když i sám šéf spojených štábů americké armády generál J. Shalkashwill, původem Gruzínek, je synem vysokého důstojníka zbraní SS, působícího za Veliké vlastenecké války. Jaký asi ten jeho tatínek byl a co asi jednotky pod jeho velením napáchaly? Je dobré si v této souvislosti přečíst u nás právě vyšlou knížku S. Wiesenthala: Spravedlnost nikoli pomstu. Kolik jen nacistických hrdlořezů Američané “převzali” do svých služeb jako “odborníky” pro Východní Evropu?

(vla)
Pokračování
z českého tisku

citovali v souvislosti se zprávami, že papež Jan Pavel II. možná navštíví v září kromě Záhřebu i Bělehrad. Nicméně značná část pravoslavného kléru byla proti tomu. Oficiální katolická církev se totiž ještě neomluvila srbskému národu za hrozná zverstva napáchaná během druhé světové války vůči němu v tzv. Nezávislém Chorvatsku (NDH) válečným zločincem Ante Paveličem. V realizaci těchto zverstev totiž vydatně pomáhala poměrně značná část katolického kléru NDH. Kněží i řeholní bratři, nejvíce františkáni, nejenže nebránili vyvražďování statisíců pravoslavných Srbů, ale často k němu i podněcovali, někteří je dokonce sami i prováděli. Hodně přes 200 tisíc pravoslavných Srbů bylo násilně pokatoličeno.. Opět se probíraly otřesné a hrůzné údaje z rozsáhlé knihy předního chorvatského intelektuála profesora V. Novaka: Magnum Crimen (Veliký zločin či obžaloba) o mohutné kolaboraci části chorvatského katolického kléru s ustašovci během války a i před ní, při rozbití království Jugoslávie, při rozbití přátelských vztahů Chorvatů a Srbů, ještě dávno před rokem 1941, dokonce ještě za Rakouska-Uherska. Byla tam nicméně uvedena i řada statečných kněží, bránících své pravoslavné spoluobčany.

Wiesenthal líčí ve své výše uvedené knize o “lovu na nacistické válečné zločince” řadu únikových cest, kanálů, kterými se tito váleční zločinci, včetně vybraných členů SS, různí sadističtí velitelé koncentračních táborů, dostávali koncem války a těsně po ní do Itálie, z ní pak hlavně do Jižní Ameriky, ale i do Austrálie a na Blízký východ. Existuje i jugoslávská literatura, která dopodrobna líčí tyto “krycí kanály” úniku pro Paveliče a jeho nejvýznačnější hrdlořezy. Je smutnou skutečností, že tyto únikové kanály zajišťovala i část katolického kléru. Tato “klášterní trasa”, vedoucí od kláštera ke klášteru až do Říma fungovala perfektně. V Římě se “ubohých uprchlíků s krvavými rukama” ujímala organizace Caritas (láska, úcta, oddanost). Nejznámější klášter pro nacistické pohlaváry a členy SS v Římě byl na Via Sicilia. Na předním místě mezi těmi, kteří esesákům pomáhali, byl v Římě rakouský biskup Alois Hudal. Váleční zločinci dostávali falešné pasy, peníze, jízdenky, nalodovali se v Bari nebo v Janově. Pasy obstarával sekretář arcibiskupa G. Sirriho u Červeného kříže... Vatikánem sponzorovanou cestou se dostalo do bezpečí kromě Ante Pavelice i mnoho jeho ustašovských vrahů, např. generál V. Luburič, ministr vnitra A. Artukovič, atd., kteří vyvraždili v NHD v letech 1941-45 na 800 tisíc Srbů...

Mnoha únikovými cestami “vládl” katolický duchovní, Chorvat Krunoslav Draganovič, sekretář bratrstva sv. Jeronýma. S ním spolupracovala velká skupina chorvatských katolických kněží. Přes tři tisíce bývalých nacistů a mnoho ustašovců se takto dostalo mimo dosah spravedlnosti. Sám Ante Pavelič zemřel poklidnou přirozenou smrtí ve Španělsku, kam se dostal z Jižní Ameriky...

Jak řekl bývalý francouzský ministr zahraničí R. Dumas, na tragédii Jugoslávie nejvíce zapracovaly Německo a Vatikán. Ten také, jako první hned po Německu, uznal 13. ledna 1992 Chorvatsko i Slovinsko. Tuto skutečnost tehdy papežovi připomněl patriarcha srbský Pavel v dopise ze 17. 1. 1992. Poukázal na papežovu obrovskou zodpovědnost před Bohem i dějinami. Byl si papež Jan Pavel II. vědom následků politiky vatikánské Kurie, když na začátku svého dopisu B.B. Ghálímu dne 6. března 1993 téměř zoufale píše: “Můj Bože, co jsme učinili?” Více než rok před tím, 17. srpna 1991 v Pětikostelí v Maďarsku v projevu k pěti chorvatským biskupům se jednoznačně postavil na stranu secese: “Ujišťuji vás, že jsou mi vaše snahy blízké, přijdu vás navštívit v Chorvatsku!”

Katolická církev by se skutečně měla omluvit Srbům za všechna bezprávní a zločiny, které proti nim napáchala část katolického kléru v Chorvatsku v letech 1941 až 1945 a za rozdmýchávání šovinistických a secesionistických snah v Chorvatsku a Slovinsku v nedávných letech. Pak bude první slovanský papež uvítán přátelsky a srdečně v Bělehradě.

(vla)
z českého tisku

Strategické místo Brčko na současné srbské mapě.

VINU NESE...

VINU NESE VATIKÁN A SRN

Nacistickým vrahům poskytovala azyl katolická církev

Ve druhé části svého vyprávění profesor dr. Rajko Doleček, DrSc. poukazuje na vinu katolické církve a Vatikánu, který spolu s Německem se podepsal nejenom na vyvražďování srbského národa v době II. světové války, ale i na současné jugoslávské tragédii.

Wiesenthalova knížka přišla na přetřes ještě z jiné příčiny. Původně totiž vyšla v roce 1991 v Německu, takže ji v Bělehradě znali. A hodně ji

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL
Tel.: 708-484-4800

Od dubna letošního roku máme možnost přes computer dostat informace na každý pozemek v prodeji od Jižního Chicaga až na hranice Wisconsinu.

Mohu prodat kdekoliv.

HELP WANTED

TOOL & DIE MAKER wanted for Houston, TX mfg co. Min. 10 yrs. exp. as a tool & die maker & refs reqd. Fax resume to: 713-672-7620, or call Crow Mfg Corp. Houston TX 713-672-7533 to arrange for an interview.

ZAMĚSTNÁNÍ

Slovenka hledá práci na opatrovanie starších a nevladných ľudí. Na 6 dní v týždni. Rozprávam česky, slovensky, maďarsky a poľsky. Volat môžete na telefon 708-485-9417.

HELPER

For carpet cleaning co. Own transportation necessary. Must be reliable, hard working, honest & have complete command of the English language. Call: 708-636-8878 after 5pm to 9pm Mon. thru Fri. Please respond in English.

ZOZNAMENIE

Vdova 53 r., 167 cm vysoká, žijúca v Chicagu, rada by nadviazala známost' z inteligentným vdovcom, nealkoholikom do 57 rokov, výška 170 cm, milujúceho prírodu. Zn. Čech alebo Slovák.

HELP WANTED

Bohemian Garden Restaurant prijme číšníky nebo číšnice, hostess a pomocné síly do kuchyně na part-time nebo full-time. Tel. (708) 960-0078, ask for John or Jackie.

Kde možno kúpiť HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero - stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd & East Ave.**
Berwyn — stánek

HELP WANTED

HELP WANTED ALTERATIONS & TAILORING. Nordstrom is coming to Old Orchard. We are seeking experienced tailors, fitters & sewers who are interested in employment and career advancement. We offer competitive salaries, a good benefit package, 401 K, & profit sharing. Part time and Full time positions available. Call or send resumes to: P.O. Box 1667 Oak Brook, IL 60522-1667 800-899-8225, ext. 010 NJD

CONSTRUCTION WORKERS needed full time. Bricklayers, tuckpointers, concrete finishers & laborers. Some English necessary. 312-463-5666. Mon.-Sat. 9 am to 5 pm.

HELP WANTED

INSTALLER wanted for exterior rolling shutters, awnings & patio covers. Carpentry and electrical background a plus. Must speak English. Training provided. Contact Wes 708-455-0909.

CZECH US OUT

Hand cut crystal, Tupesy and Modra ceramics, Royal Dux porcelain, Folk dolls in costumes, Pewter, Jewelry, Gold decorated vases, decorated colored glasses. Call (708) 913-7755 or visit our store - Bohemian Crystal and Gift Importers Inc. at 212 Robert Parker Coffin Rd., Long Grove, Illinois 60047.

Bring this add for 20% off.
FACTORY DIRECT!

KOUPÍM

použitě české video pro nemocné rodiče. Volejte (708) 566-9297.

HELP WANTED

SALES - Stop working for someone else. If you don't have a plan for the future, your chances of financial security are low. Rare opp. to build your own biz. No investment now or later. Earn six fig. annually. English essential, bi-lingual a plus. Call Mr. G: 708-449-7000.

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jirák na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

P.S./WASHINGTON

a weekly column by U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Listening: Critical For Democracy

One of the most thoughtful members of Congress, Rep. Dick Durbin, D-Ill., recently observed that at town meetings and in other forms of political discourse, people are becoming less civil to one another, less willing to respect the views of others and less willing even to listen to other people.

I have observed the same. For a democracy to function effectively, a certain amount of self-restraint is essential. We cannot listen to one another if we are shouting at one another. The theory of democracy is that all of us can weigh a variety of ideas and in an informed way select the best. Noise is not a substitute for reflection. Too much noise can drown out our listening to policy options.

One of the reasons for the Civil War and all the tragic loss of life that it caused was that people in our nation were unwilling to calmly discuss the issue of slavery with one another. They screamed at each other about slavery but did not listen. So the United States was unable to gradually and peacefully move away from slavery without shedding blood, as England and most other nations did.

In the House of Representatives the rules provided that the members could discuss any subject but one: slavery. And so the unconflicted issue of slavery caused the Civil War.

Whether the issue is gun control or abortion or foreign aid or racism, if democracy is to function as those who founded our nation dreamed, we have to look at facts

and be willing to discuss them with one another in a civil manner.

I have observed that frequently there is a relationship between educational attainment and a willingness to listen to the views of others, but it is not automatic; there are exceptions both among the well educated and the poorly educated. But just as studies show clearly that the lower the level of education, the greater the likelihood of racial prejudice, so in general I believe it is also true that the more education people have, the more likely there are to listen respectfully to the views of others, including those with whom they disagree.

Here are some general suggestions as you get involved in any issue:

- 1.) **Get as many facts as you can;** don't just rely on someone's opinion.
- 2.) **Try to read something on both sides of an issue.** Frequently you will be surprised if you do so.
- 3.) **Listen to the person** who disagrees with you. You may earn his or her admiration in the process, as well as learn.

4.) **When you disagree,** do it in a low-key, respectful way. There is an old line about the preacher who wrote next to a point in his sermon: "Point weak. Shout." I frequently find at town meetings that the weaker the logic of the person making a point, the more the person shouts.

Restraint may not win you applause, but it is the wise thing to do. Wise for you, and wise for the democratic process.

If democracy is to function as those who founded our nation dreamed, we have to look at facts and be willing to discuss them with one another.

EUROPEAN VILLAGE

6531 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL. (708) 788-4500

MÁME VELKÝ VÝBĚR IMPORTOVANÉHO ZBOŽÍ Z EVROPY

Níže uvedené knihy jsou nyní k dostání za sníženou cenu:

- Československo - obrazy země, dějin - velký formát35.00
- Poklady minulosti - umělecké a historické památky Československa30.00
- A. Mucha - 135 vyobrazení - text v 6 jazycích - velký formát60.00
- Dětská bible - velký formát, barevné ilustrace25.00
- Vaříme zdravě a chutně a hospodárně - velký formát15.00
- Stabikář vaření - 4 sešity7.50

Navštivte náš obchod - rádi vás obsloužíme

Obchod otevřen od pondělí do soboty od 9.00 a.m. do 5.30 p.m.

OBJEDNÁVKY VYŘIZUJEME PO CELÝCH USA A KANADĚ

"Polka pro dobré lidi"

VINOHRADSKÁ KAPELA, rozhlasoví kolegové, nahrála pěknou kazetu, kterou Otakar Pihrt poslal na český rozhlasový program manželů Pražákových v Clevelandu na udržení jejich české rozhlasové půlhodinky. Cena kazety i s poštovním je \$6.00. K dostání je na adrese: 1482 Larchmont Ave., Lakewood, Ohio, 44107. Objednejte si pravou českou nahrávku - nebudete určitě zklamáni. Děkujeme předem!

Předvolební střípky

František Růžička

Podívejme se dnes na některé zajímavé informace otištěné v poslední době na stránkách Jihočeských listů. Zdá se, že mají s předvolební náladou mnoho společného.

- Pět let po sametové revoluci je část bytového fondu stále v rukou spekulantů a podvodníků (14.9.94). Zeptejme se: "Proč?" Odpovíme: "Protože byla sametová!" Dále se v textu uvádí: "Stát v roli vlastníka s touto skutečností marně zápolí." Nikoliv, stát nezápolí, stát němě zírá. Již pět let, neboť se zabývá vznešenými cíly makroekonomiky a mikroekonomiky a s dopadem na dělný lid je mu zcela "šumafuk".

- Mnohokrát se šéfredaktor listu prezentoval názorem, že komunisté neublížovali a neškodili. Zpráva ČTK nás přesvědčuje o opaku. V letech 1972-80 zemřelo na otravu Sunarem a Malcaem téměř 140 kojenců a batolat vzhledem k obsahu prudce jedovaté plísně. Rodiče zemřelých dětí údajně ani dnes neznají pravou příčinu úmrtí. Zákaz vydání informace tehdy nařídil ministr zdravotnictví J. Prokopec.

- Události kolem odvolání šéfredaktora deníku Telegraf Pavla Šafra sice přesahují rámec regionality, ale nepřesahují sebechválu geniality vládní strany ODS, jejíž premiér ve svém písemném dokumentu tvrdil něco úplně jiného. Sliboval, že k odvolání nedojde.

- Ve věci "Revalvační choutky" (12.9.94) jihočeský lid vyučuje sám pan premiér. Jeho věta: "Koruna se opravdu reálně zpevňuje, to dobře cítí zahraniční turista, který přijíždí do naší země, protože už tu není tak lacino jako v prosinci 1990" je názorem makroekonomů. Mikroekonomice občana však zatím nic užitečného nepřináší. Rovněž ta věta: "Revalvovat bychom měli tehdy, kdyby rostl příliš rychle náš vývoz a naopak dovoz stagnoval" je pohledem výhradně makroekonomů. Pohled občana - podnikatele je více při zemi a tudíž realističtější. Značí se v něm ujištění, že s tím vývozem to ještě dlouho nebude podle představ pana ministra. Ten totiž pohled mikroekonomů nechce znát a v tomto duchu vede i svoji vedoucí politickou sílu ODS. Snad by se měl také někdy seznámit s tím, co tvoří převážnou část našeho současného vývozu.

- "Toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal" (10.9.94). Autor výroku ing. Miroslav Beneš (kandidát ODS na místo primátora) v duchu tohoto slavného výroku utekl i z Rady města. Inu, je vidět, že není KING!

- Úroveň zdravotnictví je zásluhou politiků ODS a současných praktik ministerstva vážně ohrožena. To zaznělo na zasedání Asociace malých a středních nemocnic v Písku.

Pokračování na str. 12

M O J E P A M Ě T I

ČESKOSLOVENSKÁ ANABASE
ZPĚT NA URÁL PROTI BOLŠEVIKŮM
ADMIRÁL KOIČAK

ROZLOŽENÍ ČESKOSLOVENSKÝCH EŠELONŮ NA MAGISTRÁLE OD PENZY DO OMSKA
KOLEM 25. KVĚTNA 1918.

Místa, ve kterých byly
československé oddíly.

Důležitější bolševické posádky.

Golikovi dal tento úspěch nemálo nadějí. Dvě ze svých rot, které první vnikly do stanice Murina, vyznamenal názvem »1. a 2. rota murinská« a dal jim čestný odznak rudé stuhy na levém rameni. Povzbuzen úspěchem Golikov stal se výbojnějším. Pokusil se operovat na jezeře Bajkalském. Několikrát poslal do našeho týlu desant, který však byl vždy bdělostí týlových částí stráží 6. pluku, rozložených kolem břehu jezera, zavčas zpozorován a zmařen. Bylo však vidět, že nepřítel neupustí od svých pokusů a nepřestane nás znepokojovat. Abych povzbudil pokleslou náladu našich ruských vojsk, která se nepříznivě odrážela i v čsl. vojsku, přinuceném k nečinnosti, rozhodl jsem se ještě před zakončením opravy tunelu zasadit nepříteli novou ránu.

Poněvadž poslání obchvatné kolony k napadení nepřátelského týlu neschůdnými sopskami bylo velice těžké a zdlouhavé, rozhodl jsem se utéci se ke lsi. Umluvil jsem se s plukovníkem Pepeljajevem na tomto plánu: Jeho tři ruské pluky, zesílené dvěma čsl. rotami poručíka Jančíka, celkem 1000 lidí se 14 kulometry, odejdou stranou do hor, do pralesů, kde zaujmou posice na sopkách asi tři versty jižně od trati, nad údolím řeky Sirindaichy, kdež se dobře skryjí, načež posice na Langutaji bude opuštěna a námi bude zahájen fingovaný ústup až ke stanici Utuliku, celkem asi 25 km do týlu, kde zatím budou soustředěny hlavní síly frontální skupiny. Znamením ke společnému útoku, který se měl dle předpokladu začít na třetí den, bude zapálení velké hranice u oddílu Pepeljajeva, až se zjistí, že bolševici byli vlákáni do připravené pasti. Plukovník Pepeljajev poté vystoupí z hor, obsadí stanici Murino a zboří můstky mezi ní a zastávkou Salzan, aby bolševické vlaky, stojící na západ od Salzanu, nemohly uniknouti při postupu frontální skupiny.

Mladý plukovník Pepeljajev, jehož oddíly byly za odpočinku v Krasnojarsku přeformovány v »Středněsibiřský« sbor (ovšem že neveliký, neboť jednotlivé pluky měly jen 200 až 300 mužů), splnil zde svou úlohu neobyčejně přesně a jeho pluky dokázaly, že jsou nejen hodny vůdce tak energického a chrabrého, ale i všech nadějí, které jsme v ně skládali. Když skupina Pepeljajevova odbočila do hor a veškeré stopy po ní byly zahlazeny, naše přední oddíly, které zůstaly na Langutaji, začaly po malém náběhu fingovaný ústup asi na 24 versty, na posici dříve určenou, ústup, který do podrobnosti byl kopií opravdového zmateného útěku. Byly zůstaveny mé rozkazy k ústupu, něco výzbroje, staré vozy atd., zanechány i telegramy, svědčící o demoralisaci mých vojsk a o postupu armády Trockého na západě. »Centro-Sibiř« totiž v posledním čase, aby povznesla náladu rudých vojsk, šířila zprávy, že Trocký poslal nám do týlu ze západu velkou armádu, která táhne po vítězství u Omska a Novo-Nikolajevska spěšně na pomoc soudruhům v Pobajkálí a dobyla již Nižně-Udinska. V bolševickém vojsku se tomu všeobecně věřilo.

Bolševici byli nadšeni naším ústupem a začali nás rychle a důvěřivě pronásledovati. Zatím ostatní mé síly se soustředily v Utuliku a zřídily posice u prvního můstku před stanicí, čekajíce na znamení plukovníka Pepeljajeva. Avšak bolševici se dověděli, že v horách je jakýsi náš oddíl a vyslali tam vyzvědače. Bylo patrné, že úkrytu déle tajiti nelze a proto plukovník Pepeljajev se rozhodl začít dříve, než bylo umluveno. Dal rozkaz dvěma ruským plukům obsadit hory, vévodící nad trati, a českým setninám zaujmouti posici na hoře obrácené k Utuliku.

Dne 6. srpna o 6. hodině ranní začal se útok skryté skupiny. Oddíl tomského pluku vyšel na trať, bez výstřelu odstranil bolševickou hlídku a pobořil trať, aby zabránil ústupu bolševických vlaků. Současně dáno znamení velkým ohněm frontální skupině. Naše dělostřelectvo, za těžkých okolností přepravené přes hřbet vysoké hory, kterouž šel poškozený tunel, začalo boj a brzy řítí se kupředu pěchota. Postupovalo se rychle až k mostu před Salzan, poslední zastávku před Murinem. Most byl obklíčen se dvou stran. Bolševické vlaky, ustupující před frontální skupinou, dojevy až k místu, kde Pepeljajevci zničili trať. Tam se částečně vyšinul a rozbil jejich vlak s potravinami a zahradil cestu i druhým vlakům.

Bolševici rychle vyslali oddíly proti horské skupině. Avšak tyto byly brzy smeteny našimi kulometry. V kritickém okamžiku dostali bolševici pomoc z Murina, asi 4000 Maďarů. Maďaři napadli bok plukovníka Pepeljajeva, chráněni hustou mlhou. Rozpoutal se zou-

Pokračování na str. 12

falý boj. Rozhodla jej posila 11. setniny 7. čsl. pluku, která přešla s nikolajevským plukem (s plukovníkem Pepeljajevem v čele) v bodákový protiútok. Přes to však postavení plukovníka Pepeljajeva bylo velice špatné, neboť bolševici hleděli všemi silami odraziti tuto skupinu od dráhy, aby mohli vysvoboditi své vlaky. Novým útokem Maďarů donucen byl plukovník Pepeljajev k ústupu zpět do hor a část jeho vojska byla rozprášena po lese. Bylo však pozdě i pro bolševiky: frontální skupina byla již nedaleko. Kapitán Kadlec dal troubiti signál sedmého pluku »Spějme dál« a brzy i v horách ozval se týž signál. Porozuměli. »Naši jsou tu.« »Jdou na pomoc,« volali bratři ze skupiny Pepeljajeva a s hromovým »Nazdar!« vrhá se 11. a 10. rota 7. pluku v protiútok na Maďary, strhujíc s sebou i Pepeljajevce. Maďaři byli poraženi a dali se na útěk.

Zatím rudí na trati byli frontální skupinou rozbiti a prchali, hledajíce záchranu v horách a v lese a zahazujíce zbraně a výzbroj. Boj, trvající 17 hodin, skončil se úplnou porážkou nepřítelovou. Naše ztráty byly 70 mrtvých a 200 raněných Rusů, 4 mrtví a asi 30 raněných Čechů. Bolševici měli ztráty mnohonásobné. Jen na trati leželo asi 700 ubitých. Mnoho rudých, kteří se chtěli spasiti na loďkách, utonulo v Bajkale. Veliké množství mrtvol zůstalo v lese. Zajali jsme asi 2500 lidí. Z 12—15 tisíc rudých, kteří se zúčastnili boje u Murina, velmi málo se jich zachránilo. Mnoho se jich rozběhlo po lesích, z nichž se potom vzdávali jednotlivci úplně vysílení a vypravující, kolik soudruhů zhylo v lese hladem a ranami. Ukořistili jsme 2 obrněnce, 4 děla, 15 strojních pušek, 7 vlaků, mnoho střeliva a výzbroje. Téhož dne zahájen další postup a následujícího dne po krátkém, ale rozhodujícím boji kapitán Kadlec obsadil stanici Murino a dobyl mnoho kořisti. Bolševici se stáhli k své základně, k stanici Tanchoj.

BOJE NA ÚSEKU ŽELEZNICE TANCHOJ-POSOLSKÁ. KONEC BAJKALSKÉ BOLŠEVICKÉ FRONTY.

Po rozprášení bolševické skupiny u stanice Salzan a Murino byla provedena ve dnech 15.—20. srpna poslední rozhodná operace, která nejen definitivně zlomila odpor bolševických vojsk v Pobajkalí, nýbrž i otevřela nám cestu na Dálný Východ. Tato operace, vedená na úseku železné dráhy mezi stanicemi Tanchoj a Posolská, na frontě dlouhé asi 98 km, byla největší a nejdůležitější z bojů na východní frontě.

Nepřítel, který se opevnil na úzké prostoře napříč malého údolí před stanicí Tanchoj, měl velice dobré posice, neboť sám terén tvořil tu přirozenou pevnost. Na pravém křídle na jezeře Bajkal chránilo ho silné loďstvo se dvěma velkými ledoborci »Bajkal« a »Angara«, ozbrojenými několika děly, na čele a na levém jeho křídle chránilo ho dlouhé pásmo sopek neschůdných, vysokých, na úpatí pokrytých pralesem. Klíč k jeho posici tvořilo jediné zmíněné údolí, obsazené velikými silami, skládajícími se hlavně z Maďarů a Němců. Po-dařilo-li by se dobytí této posice jednoduchým manévrem, nepřítel mohl by se opevniti o několik kilometrů dále, neboť příznivý terén byl pro něho až do vesnice Mysové, za níž se teprve rozšiřuje planina, přerývaná hustými lesy a častými močály, na které by se nepřítel už stěží mohl držeti. Bajkal se tu ohýbá k severo-východu a sopky k jiho-východu. Bylo viděti, že nebude-li podniknuta operace s hlubokým obchvatem do nepřátelského týlu, budeme ještě dlouho zápasiti o úzké bajkalské defilé s těžkými ztrátami.

Rozhodl jsem se proto napadnouti nepřitele na frontě mezi Kedrovou a Tanchojem a současně výpravou poslanou přes Bajkalské jezero odříznouti mu ústup k východu u Posolské, vzdálené od Tanchoje 98 verst. S tímto plánem minil jsem spojití zároveň operaci k záchráně velikého mostu přes řeku Selengu u stanice Divisioné. Maje na zřeteli, že mezi nepřátelskými vojny jsou mnozí, kteří byli násilím donuceni ke vstupu do rudé armády, a mnozí, oklamání politickými i vojenskými vůdci bolševiků, dal jsem rozházeti s aeroplánu mezi rudá vojska prohlášení, vybízející bolševiky, aby se dobrovolně vzdávali, zaručují jim za to zachování života a nevybojným rudogvardějcům propuštění na svobodu. To ovšem se netýkalo těch, na nichž lpěly těžké zločiny. Avšak když výsledky tohoto prohlášení pro teror bolševických komisařů byly malé, rozhodl jsem se provést zmíněný plán. Plán byl velmi riskantní a mnoho českých i ruských důstojníků jej posuzovalo pesimisticky. Nejdůležitější úlohu měla obchvatná kolona podplukovníka Ušakova, skládající se ze 3 rot úderného praporu, 1 roty 7. a 1 roty 8. československého pluku, ruského barnaulského pluku (500 lidí), kozáckého oddílu (75 jezdců), 3. československé baterie se 4 děly a půl baterie ruské se 2 děly. Úhrnem v ní bylo 1075 lidí pěchoty, 75 jezdců a 6 děl.

Koloně bylo přikázáno, přeplouti na malých říčních parnicích přes Bajkal a vyloditi se nedaleko Posolské na východním břehu jezera. Nebezpečí pro přeplavbu bylo několiké: především nebezpečí se strany nepřátelského loďstva, které se mohlo pohybovati nejméně třikrát rychleji než naše kolové, říční parníčky, táhnoucí ještě vlečné lodi, t. zv. barže; šroubové lodi bolševiků byly pravými obry proti našim filigránským parnicím a mohly v případě, že by naše lodi zpozorovaly, několika dělovými výstřely potopiti celou naši výpravu. Konečně naše lodi byly vydány na pospas bouři i větru. Tajemné, ohromné jezero — je na nejužším místě 42 km široké, délka jeho přesahuje 600 km, největší dosud změřená hloubka prý je přes 9 km — působí hrůzou již při pohledu na ně. Bylo nejisté a nebezpečné svěřovati se mu na takových kocábkách, jako byly naše, neboť se často znenadání bouří.

První část oddílu s podplukovníkem Ušakovem v čele odjela na lodi »Burjatu« již dne 14. srpna z přístavu Listveničného na sever podél západního břehu jezera Bajkalu.

Pan ministr na to reagoval slovy, že si připadá jako na schůzi KSČM. Zasloužil si za to hlasitý nesouhlas, pískot a bušení do stolů. Opět další ministr dokázal, že neví, co se v jeho rezortu vůbec vaří.

- Mezi oblíbené žerty a špeky Jihočeských listů patří bezesporu soubor snímků zachycujících prezidenta V. Havla s půllitrem pěnivého mozku. Ten z 8.9.94 byl obzvláště zdařilý a ani nebylo nutné k němu vydávat komentář. Symbiosa se snímkem z 22.7.94 (tehdy ODS s půllitrem téhož moku) byla znamenitá. Alespoň v něčem se shodnou. Mezi další žánr listu patří i ateistický snímek v boji proti církvi »Kristus s děvčaty« (i když byl převzatý) uveřejněný již dříve.

- Stejně »svaté« a zdařilé bylo setkání s kandidující jedničkou za ČSSD JUDr. Miroslavem Kříženeckým (8.9.94). Chyběla mu pouze svatozář a netřeba uvádět, že ČT jej představila jako obhájce důstojníka StB z padesátých let.

- Ve svém rozhovoru pro tisk uvedl JUDr. M. Kříženecký odstrašující slova ministra Dyby: »Neradte nám, jak to máme dělat, až se vy dostanete k moci, tak si to dělejte, jak chcete. Bez škodolibosti jsem si na to vzpomněl při jednání se Sdružením podnikatelů. Obdobná slova byla výplodem úplně shodné ideologie.

- Ještě závažnějším a doslova zlatým článkem byla práce šéfredaktora listu z 8.9.94. Článek »Nechci žebrot o petiční podpisy« uvedl slova Karla Vančaty (původně KSČM)! »Jednotlivec nemá stejně v obci šanci. V tom s ním souhlasíme, to již dokázal jediný nezávislý kandidát F. Růžička ve volbách roku 1990 (zmínil se o tom také šéfredaktor 15.8.94), ale tehdy nikdo nevěřil a nevěřil. Ani DJP!

- Medaili ze soli, neboť ta je nad zlato, sklízí na poli komunální politiky články s podpisem »vm«. Úspěšně tlačená kára po celé volební období konečně dorazila na vrcholek jihočeského Olympu. Ve čtvrtek 15.9.94 bylo oznámeno: »Vančata přece kandiduje«. Co dodat? No comment!

»Voliči všech základních organizací - spojte se!!!

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Naoštie nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700